

מכתב י"ב

מכתב קודש הרב מ' אברהם הכהן בפנקס הקבלות משנת תקמ"ה לפ"ק בח"י שני המאורות ז"ל :

ראש דצרינו אחת אנאך אשר עיינו תניד דורסים אל די עזור כל דיצי לז הצאים צפנקס הלז הוחנדצים צעס, יצרכס די צלז עסיר ורז נכון לכונן את צית חיינו צחנך החיים, ודי העלותס שנה צשנה עולת הצוקר ועולת החניד להטריפנו לחס חוקנו חיים לוולאיהס, להעלות כר חניד ונרפא צככפיהס, גס נדרשנו לאשר שאלונו צנועסה הפדיוות, רפאות תהי לשריסס, וסיקי לעלנוותיהס, הכה עשינו וזה שמועל עלינו כהוגן לעורר רחמים, כן יגן די עליהס צרחמים צחיך שאר ישראל אחיהס, פודה די נפש עצדיו, והוא יפדה את ישראל וכל לרתייהס, אם אונס לא צארנו ועולם צנוכחז הקצלות של סדר השנים צכל פרשת העזור ון הפדיוות לדייק צנוס ונצוקסיהס, כי סדר הקצלות אשר עד עתה ונכחז חרות על לוח כ"ר א', וקלר ונהכיל לפרש כל צר קטן וגדול סס, צסס כל ונשאלותיהס, אצל אל חלקים די הוא היודע ועד שעשינו כל עלדקאות צהחעוררות רחמים ונרזים לרכיהס לצרך איש אשר צכרכתו, ולהיות זה החלי לעשות ראשון, לליין צפנקס קטן קצלת כל נדר ונדרז ונאודר לכל וקוס ויוחד דפין ויוחדים, להאיר אל עזר פניהס צהסקפה ראשונה גדריהס ונדצותס, ותיכף לכעילה צרכותיהס, ופורשים הם וסנוותיהס צנועסה הפ"ג וכל ונשאלותיהס, אך עתה הלאני אריכות הונכחז, ודי כצדה עוד ונלפרש כאשר עשיתי, וצנוכחז הקדוה זו וקוס הנחתי להחגדרי, גדר צעדי ולא חלל כפעס צפעס צכל שנה, ולא אוסיף לררוח עוד צפנקס צאריכות הנוענה צזה, כי עתה החילתי להראותם צפנקס הלז כל הנקרא צסס, צבדי סה"י ככון וצעות כל הצא צסס די צככוכס וצית די, וצאנוותס אנוכח חכונים הן יאנוינו לנה כי ע"כ צאו צלל קורתינו, שצודאי לא נעלס ונעיינו כקטן כגדול, כי על כל ונלח פיהס כל תפלה כל תחינה חון נחון עליהס צעתה לדרוש כידי די הטובה עלינו, כאשר עייכס הרואות, עתה לחס צרוכי די, וכאז כן עתה, ולעולם לא נחלל ונעסיק ידינו פרושות השמים, להעחיר עזורס צכל עת ונלח זו תפלה ערז וצקר ולחריס, אונך כח וחזק יוחתים, ולצרך איש אשר צכרכתו רחמים ושלום ומיים, לנען תהי תורת די חניד צפיהס וצפתח עיינים, לא ינוש ספר החורה ופיהס ונפי זרעס ככון לפניהס ככוכבי השמים, יסכילו צכל אשר יפכו ויליחו צכל אשר יעשו ויהי נועס די עליהס ונעשי ידיהס כוננו ליון וירושלים, והנה ידוע להוי שכל הכחוז ורשוס צפנקס הלז הכל הגיע לידנו ע"י אהובנו ידי"כ הרצני מושלג וחיך וכאונן אנון ונפלח הולך חמים ופועל לדק כ"ש וי 'עקב צמי ארי' ר"ב ז"ל **בסמאריין** צדקדוק גדול עד פ"א ונלצד ככיון סכר טרחתו, וכל פרטי הולאות קענים הנה כד לניאוד, ונודל אנוכחו ופעולתו אחת ולדק

דקוטי

מכתב יג

אמרים

ולדק ונתפנו וויטריס כל וועגל טוז :

זכרי הוועהיריס צעלס וצעד כל אשך להס ווקציצ, כותציס וחותוויס
פה הקסלה עיר הקדושה **טבריא**, היום יום אל כי למודש
שבת שנת תקמ"הא לפ"ק :

השפל צאונה **מנחם מענדריק** צהרצ ווסי **משה** זלנ"ה :
וכאוס **אברהם** זלנ"ה ווסי"ר **אלכסנדר** כ"ץ זל"ה

מכתב יג

בעה"ש פה עה"ק טבריא תו"בבא . חצי ניסן התק"מו לפ"ק :

הנה שווחה וגי'ל צרעדה תצאכה, לקול לללו שפחיו כי נככה, ורודה
לדי כי אקף צנה וכשעצ אשו ונחמונו ותסלות די לצער צחודות
והלל, צקול גדול להחריעו וייד די אשך הוי'. והמל הנגף פה עה"ק עזריאל
ח"ו. אס אונס לא כוושך הזון כ"א וועט ורעיס, הויה היו צענדן שצויעס
שצעה, וויי הסוכיס עד כווח יניס צחודש איי, יקד יקוד כיקוד אש, ועלח
די היא תקוס אוחנו צעיר צחודן שלא לנוס אל אחת העריס, כי אנה
וופניו נצרה, כ"א חצי כוועט רגע עד יעצור זעס, קגרו עלנינו צחלר
חדטה אשך לנו יוחר ווענדן ווכין כדי להספלל ציצור, חוייד הסלחו צפינו
חקלידי ואוורייעו כדרכנו וועולס, וועללין צחיי לכל צית יסרלל, וכל אשך
ווננו רלו וכן עשו להסחיר וופני חרון אף צחלרוטיסס וצטייחוס, ועל הרוב
עלחה צידס, ואשך נכו כוועלו על הרוב צעויע רדשו אחריסס וסעיגוס.
כי הוכה הוועלכה היא היחה צעס כוואכולח אש, נפשות רצות חסרוכס
ציוניס אחדיס אלו וון הספריס ואשכנזיס . **והנה** ווגודל נקי נקיס
ופלחי פלחות די וקיצה סקיצות אשך הלינו וייד הרעיס, וגס דלה דלס
לכו להספיק כל לרכיו צחודן הסקגר, והלווחת וועות רצ וואוד כפי ערך
הסלנוכות לחייס וווחיס וקלידי ווורייעו אשך היו הרצה וואוד צצ"א, לא
יכול הוכחצ הלן וולצאר אשק קלהו, כי צאוחו פרק ה"ג נגף צפקיעין ג"כ,
ובכווח וקווחו סציצותינו, אשך נכו הנקיס שווח, ולכולס נעשית וולאחח
ע"י אחריס, אשך אחינו שצפקיעין הרה נכו להסגר שווח צווערות, ועלחה
צידס צנחש"יי אח נפשיסס הלינו, וולצד הספק צחיהס אשך היו לצו, על
רוב הצחיס שנקשרו צהעד הסווייה של הנעדריס והנקיס ונצחיהס וופני
אין יושץ צהס, ולא כיכרו צחולות כי אס הריקיס ופוחזיס וגויס להצדיל.
כי ערוס ראה רעה וכסחרי, אשך לזאח רציס עלמווחינו לאלפיס, אס אורנו
נכפרה נל אחת הגדלות ווחקדי די להזכיר צהשגה הלווחות וסיפוקיס
וולרכי הזון קלרה הייעה ווהכיל, איך וולאכחנו נעשית ע"י אחריס, כי אס
אונס צחודש אייר נשקט הענין לגוורי, עודנה חכלינה עיינו להסגר עד
אחר העלרת, ועחה גס עחה שחננו יכוליס עוד ללחח ולצוא צעיר, נשוריס
אנחנו

דקושי   מכתב יג   אמרים   כ

לחנכו כמו צסקנה, ופני סביבותינו הרחוקים והקרובים ונדווקי (*). שחא
 קווד לעיר, כאשר היינו קגורים כל השנה דאשתקד ופני עכו ולפת. לזאת
 ההולאה רבה. אזל אורנו וזה לנו לקסר. כעת יאמר להם עלינו. הלז זה אוד
 וולל ואלש צין השרפה, כי אין הזון גורם לבזר ופני כחילת הפאסט. ועוד
 קלרה רוחו ותקלר נפשינו ונפרט הכל צפרעות בזר היעז כיד די העוצה
 עלינו. ויילנו די, ואייה צהרטי די לנו צהרטי הזון כרטי הדיצור לכל לדיק
 ולדיק גדולת די ונפלחותיו אשר עטה עוננו אל עליון. עליו הסלכנו יהצנו
 ונדאצון נפשינו, וזה לנו האות אכול השנה וגו', צעויה זרעו, ולא קלרו
 כלל צעויה, ואלן דיהי מי יהיז וחזי, והכנו אך שמוחם ועוזי לז כי עוז
 די כי לעולם חקדו וחסד די ונעלם ועד עולם על ירחי :

והנה אורתי עם הספר לרבות החתום רק לזען דעת שלומם העוז, אזל
 ופני כחילת הפאסט רבים וצבי עוננו לא צלו עה"מ, שלל היו
 ון העוכן באורו פרק, וזה גם אחינו צצפקיעין ולפת"ו צצ"א וצצדך ארם
 לזבה, חלח לדעת טכל הסחוניים פה שלומים הם אחנו עם הנסים והעף
 ואשר לא צלו עה"מ וצצורה ווללח לפני קרוציהם נוכיכם, הן הנה אשת
 ונה"ר **שמואל גרונאם הכהן** וציתו חיים, אשת וו"ה **פישיל מואסלרו**
 וכפשות ציתו חיים. רי **מאיר בוחאווער** עם כל כפשות ציתו חיים,
נכדי הרב הסקיד הליק כטיק וו"ה **משולם זוסיא** כ"י וציתו כולם
 חיים. אשת סרז וו"ה **פישיל מפידיקאמין** וכל כפשות ציתו חיים. צן
 וצת של סרזני היטיש וו"ה **שמשון מהראשענקי** חיים. אשת וו"ה
אהרן ארקע הגדול וצנו חיים, גם צנדינות רוסיא להודיע, רי **שמואל**
פאליצקר עם כל כפשות ציתו חי וקיים. **והנה** אהי ידידי וידידי
 נפשי וזה וואוד חטקה נפשי לקסר וליין טם די ותהלחו בארץ לכל האוחות
 והמופתים נפי נפים אשר היו צכל היד החזקה וכל האורע הגדול אשר
 עבר עלינו, לזען דעת לדיק די ויטישו צענחה, אזל ופני כחילת הפאסט
 לזאת אחת שאלתי אותה אצקט וידידי די גוצר הנאון אהי וו"ה **ישכר**
בער להעתיק סוכתו ולסלות לכל אה"מ הלדיקים, וצפרע לכדי הצעט"ע
 אשר נפשי קצורה צנפסט, טיטישו אחנו ונשט, שוט נטיש צדי ותגל נפשו
 באלקים, חקד אל כל היום, לא חקום פעננים לרה, ון הולר קראנו יה,
 ועכנו צנרצצ יה, טצנו ונשענחו הנה יחמונו, וצפייחתינו לפינו ליטועות די
 כהקף עין צעין כראה די חת טיבת ליון, ותגלנה צנות יהודה לזען ונשפעי
 די, כינות עכיתנו כן ישנחנו שנומו צדי וגיננו לדיקים והכנינו כל ישרי לז,
 חקו וילזון לצצכם כל הניחלים לדי שלום שלום :

השפר באמת מנחם מענידי בהרב מו"ה משה וצ"להה.

נאום אברהם בלא"מ ארכסנדר כ"ן וצ"ה

" אציעזי ויסמאן במ' יצחק ספריא.

" משה בהרב מנחם מענידי שיהי נצח.

אמרים

מכתב יד

דקוטי

- ונאום דובער במ' עזריאל חתן הרב שיחי' .
 " יואל בא"א מו' משה זר"ה .
 " שלמה זלמן במ' צבי הירש הכהן .
 " יחיאל מיכל במו"הרר אברהם ז"ל שו"ב .
 " שלמה במו"ה נתן נטע ז"ל ר"ה ש"ץ .
 " ישכר בער במו"הרר אליעזר זצ"ל ז"ה .
 " נפתלי צבי הירש במ' אליעזר מוויזשניץ אוסטרייזאר .
 " אהרן בלא"א מו"ה מאיר נ"י הנקרא אהרן הקטן מסמאליי אשר
 כעת עומד ומשמש את אד"מור שיחי' :

אלו האנשים אשר נקצו צטווחס צחתינות יד עלנוס כלן נולאו
 וכלן היו צאוחו פקי, והשאל לז צלו על החווס, ונלצז לחינו
 צטפקיעין ונלפת ט"ו צצ"ח, או דלכך רחוקס דלך אלס לוצה, שלוס
 שלוס לרחוק ולקרוב אונר די אלקיס חיים :
מנחם מענדל הכ"ל :

מכתב יד

מה ששלח המופלג בת"וי ובחסידות מ' שלמה זלמן הכהן וויילנר
 שד"ר מארץ הקודש :

בע"ה. היום יום ה' כ"ז שבט תק"טואו לפ"ק. פע'הק טבריא תו"בבא .
יעקב הלך לדרכו ויפגעו צו ונללחי אלקיס, ויעקב איש חס וישר
 ירא אלקיס וקר ונרעו ה"ם לחוצי ידיד די וידייני וידיד
 נפט כל ישראל ישרי נצ, ה"ה הרצני ונפלג צחורה וצירלה יר"ט
 נורציס כ"ט נוי"ה **יעקב** כ"יו גזר ולאורכל של אה"ק חוצ"צ :

המקום אשר לני עומד עליו לדונת קודש הו"ה, ונעס לרה די לח
 הצרכה צלצר הסווי ונן העין וקרוב אל הלצ, רחוק ונן הגוף
 וקרוב צנפט, וננצרכחי צרכת כהן הדיוני יצורך ירא די צחיי אריכי וננוני
 רוויסי וצני סנכאל עד צילת נעסילח :

יעקב צחר לו יה לצאוח, ועצ יעקב שקט ושאלנ ואין נאחרידי, איך פנך
 ואין יולתח ואין לחה צרחותוהינע יעקב צחיר הצלות רצוהינו
 הקדושים טצח"י רגל הנרצבה רגל אנונה, רגלי לדיקיס ישמור לחוונכס
 ולטעודס, וליסדס יסוד די לירלחי ועל פיו יסק כל עם די יוכצ אה"קי, וני
 יתנך אח לי אוללך אלסקך נטיקה ונפה לפה פה עיר עוז לנו, ישועה ולא
 ידחוק אח השעה :

אהובי יד"י ונצצי, הכה נפטו צלח"ק קסורה ודצוקה צרצוהינו טצח"קי,
 צלציקה וחפילה ונטיקה, אח קען לחה יעקב צענייך ראס טצעי
 ישראל אחה עתה צרוך די, יאנוין לי איזי ידידי כי עוז חלקו צחיים, כי הכה
 גופו

כא אמרים כתובי

גופו עווד צחץ וטפו כוטה לפנים שדי כופח צחר עיקרלו, כי הכל הולך
אחר המוטצ, והמטצצה היא האדם האנוחיו, ואנו תכנונו עוונדים גופינו
צפכים ונפיו כוטיס לחץ, שלו גדול ושלנו, ותכנז העבודה לנו לישר
וסילות טצלצציו לעשות אח האדם יש, ותחי כוכח ד' דרכו, ואח הכל
עטה יפה צעחו, עח לעשות לד' להחזיק ידי רצחיו טצחטיק וכל היסידים
ונקטנס ועד גדולס, כי כולס לדיקים ירלי ד' ומוטצי טמו צחטיק, הגס כי
קטה עליו הדצר טצצרון לצ על כל אסד, כדי הוא הצורח יחי לקצול עצור
רליוו נושא צביו סיקרים והמוטולאים טיוכלו להחקיים צחטיק. **אדובי**
ידידי חזק ואנוץ ודי ענוך גבור סחילי, ובכל אשר יפנה יללית וישכילי, ויחכהו
הט"י טירגיט לבו החקצרות של רצחיו עונו והחקצרותו עווסס כפס צנפס
ונוטי, והעיקר טלל יחייטן הדצר צלצו ויחזק א"ע חנויד לעשות רליוו יחי
לעצור עצודה זו עצודה חמה כדרכו ציחר טלח וציחר עח, והוא יחי הנותן
ליעף כח ולחין אונים עלווה ירצה, והגס כהיום ווטל עליי דידי להחלוצן
עצור אדונו"ר וויה נוכס ונעכיל ט"י ציחר טלח, כי טיי רחטי טיחטייב עד
קוף הטנה ערך טטה וואוח אדונויס ויחתי, כחשר יספר ווכיז הרצני ונפלב
צחטי"ר וויה **צבי הירש בעש"ט** כ"י. והגס הדרכים אשר דצרו להמליחו
נהר ונטס ירלה לגנוה, וכצר כחצחי להרצ הגלון ווי **שניאור זלמן** כ"י.
ואס יש עוד וואין וולל לכסף לשלס נטיו, כי הנוטיס אלים כחשר יספר
ווכי"ז. **גם** צחטי לצקט עצור צן הרצ וייר טיה הרצני ונפלב צחטי ותיק
זחטיד כבוד וויה **משה** כ"י לעזרו ולטייעו לקטעדו ולטנוכו, כי יאנון לי כי
צצית הרצ ונחכסגיס צדחקות, והולאות שלו ונרצות כי חסץ חסד הוא ולצו
פחוסי, ולערה דגופח ונוט על קפילח ידה ולינולים ונלצלל העצדות ורווחח
לשונעתח ואורייתח צעי מדוחח ללצח, ואדונו"ר הגלון כ"י קטה צעיניו הולחס
ווחתרת, כי עיניו ודרכיו כ"ח על דצר טהוא כוגע לכלל ישראל ולעבודה ד',
ולדצר הנולעךד לעבודה ד', זהו חווה צרור וללול, לכן אהוי יתן דעוה ע"ז
איך וויה יפוי הדצרי, כי גצרח ירצ לחיל חטלין הוא, ולצו חסץ צדרכי ד'
ובס ווהטינוה על כחצני אכ"ט ונונדינהכס טחיוס פורקיס אט"י צטליס צן
הרצ, ותחי זלח כחרפה ולינה לטי כצור הרצ, ונוצטחי טדגרי יטשו ריטסי,
גס עצור כל היסידים הונופנגיט יחלוצן כנוציאר, ובפרטו עצור הרצני ונפלב
צחטי"ר וויתק וחסיד קדוש יאנור לו כבוד וויה **ארי לייב הנעדיש** כחשר
דצרת עס כית פצ"פ, גס עצור הרצני ונפלב צחטי"ר הוהיק וויה **צבי**
הירש הארקר כ"י, כי ללון אדונו"ר צעזרתו כחשר טנעטי ונפיו הקדוטי,
וכן עצור כל יחיד ויחיד, גס אס ליזה אגרות טלהס יהיו כגד ללון ונעכ"ח
כחשר צהחלה, ינוחול ונעכ"ח כי העניות ונעציר וכוי, וידוכס לקך זכות, כללו
של דצרי, ונעכ"ח הוא אצ ופטרון טלהס, ועליו ונעליכיס יהכס צעזח"ט :
והנה רליהי להכחיצ הדיצור ונרנונווח אדונו"ר וויה נוכס ונעכיל כ"י
טי"י, וזחרת, לחצורי, כי הכה עוכס הווכי"ז, ופיו ידצר חכונות

דקושי

מכתב טו

אמרים

והגות לצו הצונות יספרי, דרשואו יחי לצצכס, בגודל הרפתקאות כונה שלצו
 לצ האריי ונחשאל לכל לראש עד אין חקר ואין סוף לתצונתא ונגלה חזן
 ונשחורין צכל שצח ושצח, ילאה הפה לצצר והלצ לחשוצ, גס צאין וצין כי
 הדצרים עתיקים, וודצר על העלים והדווס לווט חי וודצרי, ונראה פנים
 לכל דצרי, ונפשיטן הפשטן אחר הפשטן עד לעילא ועילא וכל אחוון ונקודין,
 עד א"ס צ"ה כ"י, ולא אוכל עוד לכחוצ כי לא כצונותי, אשכירו וס עוצ
 חלקנו ונח נעים גורלנו שצצוי"ת זכנו וקשכנו צגופאל דחילכא עץ המיים וד"ל,
 גס אס יהי אהצנו ידינו חציצנו ה"ר וו"ה **שמואל גרונוס הבהן**
 יספר כפי כוחו, שאלו וראו ודעו כי פי ד' דצרי, והנה אס יש אה נפסס
 לעשות גס עוני אה לעוצה חסד חכס יחנודי להשקיים צאחץ לצל אטריד
 עוד וד"ל, והסן והלאו שויס, כי אכי דרש כי אס לעוצתס, די להס וס
 שצוש"ס עם רצותינו ויחילי סגולה :

הכ"ד אה"כ הדוש"ת צל"כ הוולפה לשווע וווננו צצורה המיים וסשלוס,
 ואל יונע פרי עטו ווננ"י, ויהי הדיצור וול"י ציכינו :

שרמה זדמן צווח"ר **צבי הירש** הכהן שד"ר :

מכתב ט"ו מש' תקמ"ז

שלומים ומיים לאהוצי אחי ורעי ידי הרצנים הוושלגים יראים
 ושלמים ותיקים ותויונים אכפי אונח דוודינת רויאל
 הונחאצקים צעפר אדוור שצא"י, ויהי כועס ד' עליהס יראה, די
 עליהס יחיו ויחיוין דשן ציתו ונחל עדכיו ישקס כיר"א :

תהרה לאל צאחי לחיים ולשלום לפה עיר עז לנו ישועה עה"ק טצריח
 חוצצ"א, שלום הכל שלום ואורה, והודו לדי כי עוצ כלי"ח על
 קיוס ונ"ה זו. **אהובי** אחי וידי שונחו דדי וגילו והרכינו כל ישרי לצו,
 אשר זכיתס לונה שלא זכו כווחכס, ונח יש לכס לעזוק עוד ווי לך סה, יאוינו
 לי כי קטורים אחס ודצוקים צאדוור כאלור צונחיה וקורא אחכס אנשי לצצרי,
 באשר שונעתי נסיו הקדושי, יפרש כנפיו עליכס וצללו חסיו צגריס, ואונח
 נאחץ ולדק ונשנים נשקף, אחס קטורים צו והוא צצוי"ת, כולל אחס קטורים
 צצוי"ת, ונקוס שלא זכו אצותינו ואצות אצותינו ונעולס, ודצרו צא אליכס
 אשר חוכלו צו לעצוד גס כל יוני חייכס, כי הוא יורד לעונקי לצכס, והנה
 ונרצה ונח שלכס יחר ונשלונו, ואנחנו קרוצים אליו צגופנו ואחס צנשונכס,
 ואנחנו אין צכו כח לעווד צהיכלי ונלך כי כחוס ונחופתו ואיכנו יכולים
 להצין דצר ווננו, כי נצהלנו ונראוח פלאי על פלאי, עווק ווי ינאלאנה לית
 דין צר נשי, אינחו ונחלת עלינו פן תשרפנו האש הגדולה, איכנו קרויס חלנידיו
 כ"א עצדיו, ונח יש לנו לעשות עונו פה, אצל אחס חנודי לאורייתא, הצורח
 ית"ש קצר אחכס צו כגוף צנשונה וונשי, עד שינולס אייע לכחוצ אליכס כפי
 הווקצלים

המקצלים, ומה בלע כי נשמע מוננו דצרים שאין ידיו שלטוה צם, ואינו מדצר כי אם לעלמו, ואשריכם ואשריכו יהי איך שיהי ניי ראה כזאת וניי שמוע, ונוצעים אחם ולאכנו להיות עונו בלווחל מלא צימות הנושיה, ואז יענה רוח מונכום עלינו שנוכל להצין ולהשיג עומקי הורחו בלוחה, ובלוחה די לנו והורח צעזעה"י, וזאת קבלנו לאכנו ואחם ונעלה השפלות והפחיתות, וצעזעה"י כי נצונו צעיני כפסנו, ונוצעים לאכנו ששל ידי זה יסרה השם יתי שכיכהו בחוכנו צמהרה ציוניו און :

והנה עתה עומם הרצני הנופלח ונופלג בחורה וירלה ונ"ה **צבי הירש** כ"י צפה המדצר אליכם ונועלה קדוש, גם כי אין הפה יכול לדצר והלצ למסוב איכותו ונהותו תקם אזנס שונן מנהו דרשו וקראו אוחו וניס עמוקים איש הצכות ילנה ושלום. ועתה אם יש את נפשכם לעשות עניי חסד ועת ליישוי צארץ הקדושה עשו, ואכני בלאו הכי ונוכן לעוצתם ולעוניה בלל ישראל להזכירם לפני אדומ"ר ש"י לעוזה :

הכ"ד ריע אשר כנפסם הדוכש שלום הנייד מלצ ונפש חפילה :

שדמה זמן צנוי צבי הירש הכהן שד"ר העצר :

מכתב פז

בע"ה היום יום א' פ' דברים תמוז תק"מו לפ"ק. פ' עהק מבריא תו"בב .
יעקב איש הם ונחונם עם חמיונים, ה"ה אהזני ידידי כנפשי ולצני, ה"ה הרצני הנופלג בחורה וירלה הוהיק גזצר הנאון כבוד ונ"ה **יעקב** כ"י :

יתבשר שלונו ושלום אנשי צחינו והכלוים אלינו, ושלום רב חציני הנופוקס ונ"הרכ **אברהם דבהן** כ"י, וירכו וישנחו חפלי דלקי, על חקדי די כי לא הנו ולא כלו רחוני, וה"י לנו לנחקה ולנחקה ציוס חנון אשו אשר צערה כלש חוננו פה עה"ק ניימי הפורים עד אחר הפקח דצר כזד, והוא יתי צרמני ומקדיו המוצים גדר צעדינו ולא ילא אחד מוננו ומפחה ציתו החולה, והיינו קגורים ונוסגורים ונפורים עד צציעות, והכה חקדי די אזכיר אשר בנה לי ציה כנון ונשא, אשר נאספו אלי חצרים ונקצצים לקולי צחלמי גם כי קטן הוא מהכיל, הנוועע החזיק את הנורצה, והחפללנו צומין ערצ וצקר ולהרים, ורליתי צעיני כי דצר די הוא אשר היי קיצה הצית צהצנותו לקיצה הללחינו, והכה א"ה חוקיק ידי שנית נצאר פרעיי הנס לפרקווי ניסא, ורלה ושנח לצם, גם כי ידוננו צגרעון כקף וחוצה ונרצוה, כי ציוני הסקגר היי כל דצר ודצר כשול עבה צנוקתי גם כי השנה הזאת צעו"ה ידוכה צשתי רשות ונהחלתה ועד קופה, כי גם זערו ולא קלכו צעו"ה ונחמה העדר גבוים : **והנה** אהזני ידידי יענהי את לצצו הנאון ולצצו כל אנשי שלונו שצנודיכה רוקיאי, כי יוהר ונאצר צבוחם עושיס, וכוננה צהודעה

השדועה זאת לנענן כל ימיד וימיד כי דלו ונאוד ככתוב שיעמדו לעזרתם, כי צע"ה הידועים לכס הם חיים וקיינוים כה יסיו לעד, ונצטמתי על שלוםם וטובתם כל הימים, ועתה אכתבו עונדים על הוללפה נתי יצוא אהובנו וו"ה **שמואל גרונם** הכהן נ"י. ולא כוליע צכתצים די הלורק ונפורק צאר היעצו, ונחנות כי לא ידעתי כוזה יתעכב הנוכתב הזה ציד הנוכ"ז הרצני הנופלח וו"ה **דניאל** נ"י לא הארכתי, וסונכתי על ונכפצים אחרים שאכתוב איה"ש :
צרי הנועתי

השפל צלנות **כנחם מענדליק** צהרצ וו"ה **משד** זל"ה :
צני וצני צני פורקים צצלוננו :

מכתב יז

אגרת הקודש שנשלח ע"ה הפאכט דק' זאסלב .
ומשם צ"ד מוה"רר יעקב סמאלינר נר"י :
בע"ה פע"הק מבריא טובב"א . שבת שנת תק' מ'זיין דפ"ק :

טובה לתשועת לדיקים גצרי הארץ אשר די דורש טוב ודובר שלום
כבוד אהובנו ידיד די ויל"י חותיהו ער האלף הרצני הנופלג
פלג חלקים ואלא יכחת די היא חכמה ודעה חלקים חיים כש"ק וו"ה
ישבר בער נ"י. וכבוד יערי עם צצשי חציבי כפשי אליו סדכשי
שלום וחיים וזה טוב וזה נעים כבוד הרצני ונופלח ונופלג צתורה
יראה הוהתיק כ"ש וו"ה **יעקב מסמאריין** נ"י :

אד"ש צרכים הם וצרכים צתיסה, ולכל צהן חיי רוחי צקצכס ישחר אל
אל הוא הכותן להם כח לעשות חילי, וקורא עם די יצרך אוחו
צצלום, חקדי די וולם אשירה לתחס צצורה צע"ה נרצ שלוני צע"ה ושלום
ציתי ציפה אף נעים, וכל צנינו הנעיונים הכל שלום, וקיעת ונחננוי כל
העדה כולם קדושים וצתוכס די שלום, חיים כולם היום, ככל הנוצור צכונה
אגרות שקדוננו לשלוח לצכרס צע"ה, אחרי אשר הלילנו די ונוכת הנודיכס
אשר הוי' ויד די, ועזה צע"ה סר וור העות ונאוחו פקדי, ולא כשאר צכל
הארץ וכל חמינו הנוחכים צחגרות הראשונות כולם חיים ושלום, יס ונחס
אשר שכתבו ונלחזכרם, עכ"פ הנוזכרים צודלי כולם צחיים ושלום . **עתה**
אחס צרכי די, תחצטרו וציחת אהובנו ידידנו הרצני הנופלח הוהתיק וו"ה
שמואל גרונם הכהן נ"י עם הרצני הנופלח הוהתיק וו"ה **יעקב** קלחלנר
נ"י שלום בגופם וצנוון, וכל אשר להם הציאו שלם צשפה לחודש עצתו
ותחי רוחבו והרצ לצנו צקצכטו על רצ שלונם ושלום ציחס ושלום כל חנ"ש
חנשי לצצני, ועיני אל יכאיו וגדולי הלדיקים ונאורי אור הדצקים צדי חלקים חיים
כולם, כה יתן די לעולם, ולגודל תשוקת צצורתם הייתי נחמו ככתוב צורותיים
אלו חוויי על השאפט לשונם לצצס דרך בללי, כי הנה דרך פער כל האגרות
כראוי וכנינוס ונכתצינו ונעולם יקתעק איחור שינוח צהלי שחל ונשי
החנהנה

קְוִטֵי מַכְתַּב י"ח אֲמָרִים כג

הַחֲנוּנוּהֶם לָצֹא עַד אַחֲרֵי פֶרֶק הַזֶּה. וְעַתָּה אֵל יִרְךָ לְצַסֵּם, כִּי צַעֲזֵה־שׁ הַכֹּל שְׁלוֹם, וְיִקְדִּימוּ סְלִיחוֹת הַנְּעוּת צַהֲלֵי שְׂחָף וְהֵם דֹּאֲפִשְׁרֵי, כִּידוּעַ לֶהֱסֵם וְנִגְדֵל הַלְּאִחוֹת וְהַרְפַּתְקָאוֹת, וְהַעִיֵקֶר כְּדִיף הַנְּעוּת שֶׁנִּסְלַחוּ לְהַכּוֹלֵלוֹת וְנָקִי **בְּרֵאד** עַל וְעַקְסִיל שֶׁל הַגְּנִיד וְנִיֵּה **זֶרְמָן־פַּעֲרֵרִישׁ** לֹא צָרָה לִידֵי גִיזִיכָא, כִּידוּעַ וְהַסְפִיכָה שֶׁלֹּא שֶׁלֹּא הַגִּיעָה לְקוּטוֹ (?) . אֲשֶׁר לִכֵּן וְנַעַר הוּא שֶׁהִגִּיעַ לְכוֹלֵלוֹת צַהֲלֵי שְׂחָף כִּידוּעַ . לְזֹאת יִרְאֹה לְנוֹהֵ־שׁ לְהַסְתַּדֵּל הַרְצָה וְהֵם דֹּאֲפִשְׁרֵי לְנוֹהֵר הַגְּבֹי וְלַמְסַר לְשַׁלְחוֹ . וְאַחֲרֵי קְרִיאת הַנּוֹכַחַז הַזֶּה צוֹאֲלִין יוֹנְהֵרוֹ לְשַׁלּוֹחַ לְמִדֵּיכָה רִיִּסִין . וְהֵם הַרְצָה כָּסִים וְכַפְלָאוֹת יֵם לֵנוּ לְרָאוֹת וְנִזְיָחָה שְׁלוֹם וְנִיֵּה **שְׁמוּאֵל גְּרוֹנֶם** וְנִוְאָחֵנוּ . וְאִיִּיהַ צַפְרֵטִי הַנּוֹכַחַזִּי כֹאֲרִיךְ . וְנִלְצַד רֹאֵה זֶה כֻּלָּלָה דְּנוֹלָתָא. הַנּוֹחַכְרִים צֹאגְרוֹת הַרְאָטוֹכוֹת כּוֹלֵם צַחִים וְשְׁלוֹם . גַּם יַחֲצִטְרוּ וְנַגְשׁוּנֵי צְרַכָּה שְׁסִיו צַחֲדוּשׁ זֶה לְטוֹבָה . עַתָּה שְׁלוֹם וְהַלֵּךְ לַפְּנִימָה לְדַק אֲנִירִי פִי יִגִּיד תַּפְלַחֶם . וְעִינֵינוּ אֵל צְרַכְהֶם , וְהִיֵּה זֶה שְׁלוֹמֶם .

הַסְפֵל צֹאנֹת **מְנַהֵם מַעֲנֵרִיק** צַהֲרַצ וְנִיֵּה **מִשָּׁה** זִלְלִיָּהֶם .
וְכֹלֵם **אַבְרָהָם** בֶּן לֹאֲחִיֵּנוּ וְנִיֵּיהַ **אַלְכַסְנֵדָר** כִּיץ זִלְלִיָּהֶם .

מַכְתַּב י"ח

בַּעֲיָה . הַיּוֹם יוֹמֵדִי רִ"ח אִירֵד הִי־תַקְמִי"ז לַפִּי"ק טַבְרִיא תו"בבא .
דְּבָרֵי שְׁלוֹם וְאַמֶּת . לְנֵי הַחֲנוּנוֹת כַּחוֹתֶם עַל לְצִי לְמוֹקְסֵי יִשְׂרָאֵל.
הֵן עַל כַּפִּים מְקוּחִים כַּחוֹתֶם עַל זְרוּעֵי, חַפְטוֹי
זֶה־צַ צוֹנְשָׁכִית כַּסֵּף וְכֹל כְּלֵי חַוְדָּה . חַוְדוֹת הַנּוֹה יוֹדִיעֵי עֲלִיּוֹן וְעִינֵנו אֵל יִרְאֵנוּ.
אֲהוּצֵי יוֹדִיעֵי וְנִוְרָטֵי לְצַצִּי . כּוֹלֵם חַכְוִים וְנִצְוִים יוֹדֵעֵי אֵת הַחֲוֹרָה . וְנִוְרָת
דִּי צַרָה, יוֹרָת דִּי טוֹרָה . רֹאֵשִׁי אֲפִי רַחֲמֵי כְּגִידִי וְכִדִּיצִי חוֹרְכֵנוּ וְרַצְנֵנוּ וְנִוְפְלָגִי
הַחֲוֹרָה יוֹרָתָה . הַוּוֹתִיקִין וְאֲכַשִּׁי וְנַעֲשֶׂה דְכָל וְנִידִיכוֹת רֹקִיָא וְסוּנִיכוֹת שְׁלַחֶם
פּוֹלְכִיא יַעֲיָא .

אַחֲדֵשׁ יוֹדִיעֵי כַּפְטֵי עוֹ הַחֲצִצִים צִיטְרָא . וְנִוְרָצ חִיצָה יִחִירָה כּוֹדַעַת לֶהֱסֵם
חִיצָה רֹאֵף אַחֲזָה . טוֹב צַעֲיֵי לְצַרְךָ אַחֲכֶם צְרַכָּה וְנִוְרָצָה עַל הַאֲרָץ
הַטּוֹבָה . לְנַעֲנֵן יִיבֵצ לֶהֱסֵם וְהַאֲרִיכוּ יוֹמִים . וְיִוְסִיפוּ לֶהֱסֵם שְׂכוֹת חִים וְצְרַכּוֹת שְׁוִים
וְנַעֲנֵל . וְהִיוּ רַק לְנוֹעֵלָה . אִין דִּי צָרָה וְאִין דִּי עוֹבָה . וְצִיָּהֶם לְדוֹר אַחֲרוֹן וְנִסְפְרִי
כַּסְפִּירִים. וְכַוּכָבִי צַהֲשׁוּמִים וְנִוְאִירִי . אֲזֵר עוֹלָם וְאֲזֵר חִים וְשְׁלוֹם .

מִצוֹת הַחֲוֹרָה לַפְּתוּחַ צַשְׁלוֹם תַּחֲלָה, וְיִדַעֶם כִּי שְׁלוֹם אֲהֵלִי צַעֲזִיָּה. וְתַהֲלָה
לֹא שְׁלוֹם לִי וְלִכְיֵנוּ וְלִכְכְּדֵי וְחַתְנֵי שִׁי . כּוֹלֵם זֶרַע אֲנוֹת . לֹאֵח
צִיּוּנִים כְּעִיּוּנוֹת. וְכֹל וְנִרְצִית צִיִּית וְכֹל הַכּוֹלָל אֲחִי עוֹנֵי צוֹחִירִית צַעֲזִיָּה שְׁלוֹם.
עוֹר צַטְרַחִי לְדַק קַהֵל רַצ שְׁלוֹם אֲחִינוּ סִיעַת וְנִרְחַמְנוּנוּ אֲשֶׁר יִשְׁנוּ פַּה וְכַחַצ
יְדוּ וְנַעֲיָדוּ. וְאֲשֶׁר אֲיִנְנוּ פַּה וְצַדִּיק רַחֲמֵק הוּא אֲנוֹר דִּי שְׁלוֹם . **עוֹר** הַיּוֹם
צַטְרוֹה הוּא, לְצַטְר אֵת שְׁלוֹם צִיָּחָה שְׁלוֹמֵנוּ וְנִוְפְלִיאָה, הִיֵּה יוֹדִיעֵנוּ הַנּוֹוְפְלָא
וְנִיֵּיהַ **שְׁמוּאֵל גְּרוֹנֶם** הַכֵּהֵן כִּי צַחֲזִי טַצַּח צַעֲזִיָּהִי, שְׁלֵם צַכֵּל פַּרְשַׁת הַכַּסֵּף,
כַּסְפִּיָּהֶם

כספיהם צוּשקלם, אשר וּקָרַם יפה יפה ידידם וידידו הגובה כאֵנון אֵנון וּפּוֹפֵל צה"י הוֹחֵק נו"ה **יעקב סמאליינר** כ"י, ככל נדצח יחיד ורבים פּרַעַי וּכְלָלִי חוֹסֵפֶה וְרֵאִי, הַכֵּל כְּאֶשֶׁר לְכֹל הַגֵּיעַ לִידֵינוּ כְּוֹצָאֵר צְוֹכֵחַז הַקְּצֵלוֹת, אֲשֶׁר־כֶּס יִשְׂרָאֵל מִי כְּוֹכֵס עִם כּוֹשֵׁעַ דָּז וְנָן עֲרֹסִי גְדוֹל וְנֹהוֹלֵל וְנֹאדוּ צַעֲרֵי אֲלֵקִים הֵר קִדְשׁוֹ, יִפֶּה זְכִיחַס לְהַכְרִיעַ עֲלֵנוֹכֶם וְכֹל הַעוֹלָם לְכַף זְכוּת, צִלְדָקָה, הַכּוֹכֹכִי עוֹרֵה לְקִרְאָחַס צִרְכָּה עַד צִלֵּי דִי, וּכְכּוֹן חַר צִיחַ דִּי לְיִשְׂרָאֵל עַל אֲלוֹהֵסִי כִי פִתּוּחַ אֵחַ יֵדֵס רַב לְהֵסִי, אֲרִיזוֹת הַשְּׁנוּיִם כַּפְחִיס לְעוֹז לְהֵס כֹּל הַיּוֹמִים, וְהַיְצִיָּה צִרְלָן אֵחַ לְיוֹן יִשְׂרָאֵל, וְלִדְקָה חֲסִי לְהֵס כִּי יִשְׁעוֹרֵי לַעֲשׂוֹת אֵחַ כֹּל דְּצִרֵי הַחֹרֵה, הַחֹק וְנָן וְלֵנִה, קוֹוֵה צַעֲזֹחַס וְקִגּוֹר לְקִרְאָה רֹדֶפְסִי, אֲךָ טוֹב וְחִקֵּד יִרְדַּפְס יַעֲבֹר טָלוֹס, וְוֵה וְנֹאדוּ הַטְּבַחַס חִקְדַּכֶּס דַּחֲסִי שְׂחֵא, צִיחַר שֵׁאֵחַ וְיַחַד עַח לְאֲלֵקִיס, לְפִיחִיכּוֹ עַל כֹּל פִּרְשָׁה הַעֲצוֹר עֲלִיכּוֹ וְגוֹדֵל הַלְעֹרְכוֹת הַטְּוֹצָאֵר צְוֹכֵחַז הַכְּלָלוֹת, אֲךָ אֵס אֲנֹרְחִי אֲסַפְרָה כְּוֵה הַכָּה כֹּל הַדְּצִרִים לֹא יִכִּילוּ רַעִיוֹן וְנַחֲשָׁצוֹת גּוֹדֵל אִינוֹהֵה וּפַחַד צִגּוֹדֵל לַעֲקָה חוֹלִיס אֲשֶׁר סִיבָצָה צְשׁוּקִיסִי, חִיל וְרַעֲדָה אֲחֻזְחֵנּוּ, וּבַחֲדָרִיס אִינוֹהֵה, הַגֵּס כִּי חִקֵּד דִּי יִקּוֹצְצֵנּוּ טָלוֹי חִי צְצִיחִי וְרַעֲנָן צְהִיכְלִי כֹל אֲשֶׁר קִלְעֵחַס וְנַחֲלִחִי יִדְעִחִי צַחֲקָדוֹ הַגְּדוֹל כִּי דִי אֲחֵנּוּ אֵל חִירְאֵוֹ אֲנֹרְחִי, וְלֹא כַּחֲדָחִי לַפְנִיחֵסִי, כִּי פַחַד דִּי עֲצָר כֹּל עֲלֹוֹחִחִי הוֹהֵה יִצְעוּ יִרְאוּ צִי, וְכֹל יוֹי הַהֲקִגֵּר לֹא כְּאֶשֶׁר צִי שׁוֹס כַּחֵ, וְאֲפֶס לַעֲבֹר הַנוֹוֵה וְנוֹשֵׁ חֲלִילָה קִלְחִי צְהִי וְנִגּוֹדֵל הַרְחֻוֹנוֹת עַל וְנַחֲשָׁצָה חוֹץ וְנַחֲלִחִחִי, כֹּל רֵאֵשׁ לְחֵלִי וְכֹל לְצַצ דּוּי, וְנֹאז וְעַד עֲתָה לֹא עוֹדִחִי עַל צוּרִי דִי יַחֲלִינוּחִי וְיַחֲיִיכִי :

אֲרוֹכִי יְדִידִי נַפְסִי הֵלֵךְ אַחֲרַי חֲנוּכִיז אֲרוֹכִי אֲשֶׁר כַּנְפְּשִׁי צִאוּתִי וְנֹעוֹלֵס וְעַד עַתָּה חֲנוּדִחִי וּפְרִיזִי יֵהִי וְנִחֹק לְחַכְסִי, וְנַפְרִי פִּיז יִשְׁבַּעוּן. סִי"ה יְדִי"כ הַרְצִנִי הַנוּפֵלֵא צְהִי"ר הוֹחֵק נו"ה **צְבִי הִירֵשׁ** קִבִּ"ל כ"י, הוּא רֵאֵה וְיַקְפְּרָה אֲפֶס קִי"ס, אֵחַ אֲשֶׁר רֵאֵה יְגִידִי, וְיַחַד הַסְּהַעֲפוֹת שׁוֹרֵעַ פּוֹרָה רֵאֵשׁ הַסְּנֵה הֵלֵךְ וְנֹלְעַר לְעֵרִי הַלוּוִיִּים אֲשֶׁר נָכוֹ צִאוּתָה עֲנֵה, אֵינן לְפִרְעֵס כִּי רַבִּיס הֵסִי, כִּי אֵס אֲדִיר אֲדִירָנוּ דִּי וְנֹסֵךְ צַקְרָצְנוּ רֹחַ חֹק וְאוּוֹץ לְבָנּוּ צִי"ה עֵיכִיכּוֹ לִיָּה וְאֵנוּ לִיָּה לְהַגְדִּיל חוֹרֵה וְיֵאֲדִיר, כִּי לּוֹלֵא כַּעַס אֲרִיז אֲגוֹר עַתְחַפְרָד הַחֲצִילָה וְצִטּוֹל חוֹרֵה וְתַפְלָה חִי"ו אֵינן שְׂרִיד, צִי"ה אֲשֶׁר לֹא הַסְּקִיר תַּפְלָחִי וְחִקְדוֹ וְנֹאחִי, צִחַח יִדְעִחִי כִּי חַפֵּץ דִּי צִנּוּ וְיִגְדֵל עֲצָה וְנִגּוֹדֵל עוֹה, וְנֹוֹצְחִי דִּי נְגִילָה צוֹ וְכַשְׁמַחֵה צִישׁוּעִיחֵה צַסוּדוֹת וְסֵלֵל וְשַׁמְחָה וְטוֹב לְצַצ וְנִרְוֹב כֹּל אֲרַחֹת דִּי חִקֵּד וְאֹוֹחִי, וְהַכָּה כִּינוּוֵה עֲכִיחֵנוּ כֵּן שְׁמַחֵנוּ צַהֲלָנוּ דִּי אֲלֵקִיכּוֹ כַּחֲמוּת לְיוֹי וְכַחֲצִיס אֲשֶׁר הַגִּיעוּכּוֹ אֲגִרְחֵ טָלוּוִיִּים, וְאֲשֶׁר הוֹהֵה צַכְחֻוִּיס חוֹךְ הַפְּנֵקֶס וְנַרְבַּ צְלוּוֹחַס וְטָלוֹס אֲהֵלֵס אִישׁ אִישׁ כַּדְּרִכּוּיָה הַרְצִיחִי וְהַגְּדֵלְחִי הַשְּׁמַחָה כִּיֹּס וְנוֹעַד :

דְּנָה הַרְצָה קִרְחִי צְוֹכֵחַצִּיסִי, וְלַרְפַּחִיס כְּלָרוֹף הַכַּסְף, וְצַחֲחִיס כַּחֲמוֹן אֵחַ הַזֵּהבִי, לְנוֹעַן דַּעַח כֹּל חַפְלָס אֲשֶׁר שְׂאֵלָה וְכַחֲסִי אֵחַ לְצִי לְרֹוֹעַ וְלַחֹר צְוֹכֵחַצִּיס עַשְׂרָה וְנִרְכִּיסִי, הַקְּצוֹחֵ עֵינִי וְלְצִי עֲלִיחֵס לְרֹוֹעַ אֵחַ דִּי, יוֹלֵל לְהֵס

דקוטי מכתב יח אמרים כד

להם כל ומשאלותם די ומקורם, להריק להם צרכה עד צלי די, שהוא ענין הצרכה ונשורש המשכה חיות רוחני, כאשר פירשתי לכם אשתקד, איך כל מלות לה"ק הן לרך המשכות חיות רוחני ומשורש השחלתן, חשו ענין מלת די שהצרכה מל"י כ"ב שהכלי כבר מלא וגדוש ואינו נחזיק יותר, שהם אותיות דל"ת יו"ד, שהכלי היא צלמ"ת נגד הצרכה שהיא יו"ד חכמה חיות [ע"ד הפסוק (קהלת ז' י"ג) החכמה תח"י צע"י. המוקד] כמו שכתוב (תלים ק"ד כ"ד) כולם בחכמה עשית חשו פ"י הפ"י (ומלכ"י ג' י"י) והריקותי לכם צרכה גוי, כמו להריק צרכה מן הכלים המוגזלים אותה לנוור די כוונתם, אבל הצרכה תח"י ונרקת ומכלי זהתפשטות הגשניות צלי גזול, חשו עד צלי די, וארז"ל (סוף עוקלין) לא מלא הקצ"ה כלי ומחזיק צרכה לישראל אלא השלום שנו של הקצ"ה אחדות גמור, החיות עם הכלי שהוא עם שמים כידוע, וכשהוא אחדות הוא צלי גזול, כי האחדות אין סוף, ועד"ז אפשר לפרש מאמר חז"ל (שבת ל"ג ז') שפירשו עד צלי די שיצלו שפתותיכם ומנוור די שהמפרשים נוקטים הלא אין מלת די ומלא השפחים כלל, אבל זהקדים מאמר חז"ל על פסוק (תלים ק"כ ג') ויה יתן לך וגו' לשון רמ"י. ארז"ל (עירובין ג"ו ז') שהלשון מוקפת שתי חוונות של עלם ובשר שהם השניים והשפחים, כמלא שהחונות הן מוגזלות את הלשון, ובהקיר הגזול תתפשט מלת הלשון וכל מולאים הפכיונים, לכן כשהוא אומר והריקותי לכם צרכה שח"י הצרכה זהקרה מן הכלים צלי גזול וצלי די, פירשו חז"ל שיצלו שפתותיהם ולא יגזילו המולאים הפכיונים ומנוור די חשו ארז"ל (צ"ר פ' פ"ד) לא דיין ללדיקים וזה שנתוקן להם לעוה"צ שהוא נחלה צלי גזול וצלי מלכים ודאי לא דיין, חשו ארז"ל (צ"ו ו"ג א') אין הצרכה מל"י אלא צדצ' הסנווי מן העין כמלא הפ"י (ישעי" ס"ד ג') עין לא ראתה אלקים זולתך וגו', כי ראות העין מוגזל כידוע, ואפ"י עיני השכל, כי כל מה שנוסיג צאלקות הוא מוגזל, ועל מאמר הפ"י (הושע ז' כ"ג) וידעת את די אור החכם תכלית הידיעה שלא לידע, כי אם צאנונה שהיא גזוהה ומהבנת השכל צלי גזול, כמלא (מצוק ז' ד') זלדיק צאנוכחו יח"י, כי האנונה עיקר חיות החכמה, כמו שאנורו חז"ל (רס"י שו"ת ל"א) כי חכמה היא וזה שטווע ופ"י הרצ, וזינה היא וזה שנוצין דבר ונחוד דבר, ובדאי שהמוליד גדול מהולד שהוא זעיר, והיא ככנס ע"ג עכ"ל, אבל עיקר הגדלות היא החכמה הראשונה האנונה שמוקבל ופ"י הרצ וזהו שהחורה נקבית צאנוכח חכמים, כמלא הלל לאתו שצא להחגייר ע"מ ללמוד דברי תוסצ"כ ולא שצע"פ, גי"ר"י ואגמ"ר"י א"י כסדר, לנומר אפיך ל"י כו, ומאמר סנווך אדידי (שבת ל"א א') וכן ארז"ל צמ"י (ע"ז י"ט ע"א) הני מילי סברא, אבל גמרא מרצ א' עדיף ע"ש, והענין הוא זהתפשטות נודרך אונת, כי הגמרא נקראת ראשית חכמה וזה שטווע ופ"י הרצ צאנוכח חכמים ככו, והאנונה היא עיקר האחדות, לכן מרצ א' דוקא, והקצרה נקראת זינה להצין דבר ונחוד דבר שהוא שכל המוליד והריצו להצין

ד"ח הנגלית, וחוצה האזרים, צה עוזים השכים ללמוד ונרזים וכן שלונים
 ושא"כ בחוצה הלצזות שעיקרה האנוכה לא יתנה אלל ויחיד ויצן ונדעהו,
 כו"ש (איוצ כ"ח ב"ח) הן יכחה לדכי היא חכונה, ואז"ל (שצח ל"ח צ"י) שכן
 צלשון יוכי קורין לחחה הן, והנה ארז"ל (כדרים כ"ב ע"ב) אלנולי זכו ישרל לח
 יתהן להס כי אס ספר החורה וספר יהושע ודברי הימים, ונפני שלל ז"י
 נתרצו הכציאים, שהי אדה"ר י"ר כפיו של הקצ"ה היי די לו צולוה לדצקה
 צו יח', וכן אלע"ה צודה אחת שהיא האהבה קיים כל ההורה שפ"י עירוצי
 תצטילין, כנאמז"ל (יונה כ"ח ע"ב) חהו שונחפללין ותן צלצבו לקיים חת ככ
 דברי תורחך צההבה, שכל נולת החורה והסייגים הס לירופי נודות ועליה
 לדציקות הצו"ה, כנאמר הזה"ק שקורל לכל הנולות עיטין וליכרות הנושבה
 הנודוה, ונפני וישעו שכל האנשי לריך לכולס, חהו נאמר הכה"צ
 (קהלת ז' כ"ט) עשה האלהים חת האדם ישר והנה צקשו חסדנות רצים :
אבר כללל דוולחל אחת היא האנוכה רחפה חכונה שהיא גדולה ונשכב
 הגולד כי היא הנושכלת והנשפיעה והדציקת האוניתי. וצאנוכה ז'
 היינו לאחדים. הרצ והתלנויד עושים שניהם. וצאוהו האחדות שציינו יכולה
 היא שחרחם צהעתיכרו אל די על ויי שרריך רחונים. להנשיך עליו ונוקור הצרכה
 אחת היא האנוכה. ולקצ לצו לשוני לדצקה צו יח'. נכן חין דעתי כוהה
 צאנשי שלונוו ההילכים לצקש רצ להס ונווקוס חקר. להצין דצד"י הנוקוריס
 ללצ שהורל עיין החכמה והאנוכה. שכל יתחו אלל נורעה אחד ללמוד. וגם
 ויי יודע ויי הורל זה הרצ :

הנה אחוצי ידי כפטי. כי יפלה ווהס דצ שאלו ישאו וכן ההנו דצריה
 להליע לפני גדוליה הנולאים זי ונפיקים רלן ודי להשיצ חגריה
 אונה די לעולם. גם איש חת אחרי יעזרו כהיות כשל לפני ויי שגדול ונוני.
 שכולס ונחאינוס יורעה אחד קיינו וקצלו תירה האונה ויראת הרוננות.
 ונוצטחני ויה שיעשו נרחין דרוזן דאחרים עטרה לראשם חעשה עקב לסכלה
 ויראה הפשוטה ווהס וכסס נופי גדוליהם שירחחם קדוה לחבנות אחריה
 וקטנס עצה ונונחס, כפולה הנכי ונחיר שכל להטות חמרי רצים האחרים.
 העידוהי צכס היוס, השווע ישנע והסדל יחדול :

אדובי ידי אחי אל חרעו, הלל תדעו הלל תשנעו, הלל סוגד ונרל
 נאמר חז"ל (פסחים ק"ב ע"ב) יוחר וווה שהעגל רולה לינק
 פרה רולה להניק, וכל חפלי ותשווקת אהצחי לכל אחד ונכס אלפי אלפים
 יוחר ונחשוקתם, וכא"ל חקוק הור על לוח לצי לחוח על ידי ולזכרון צין עיני
 אל די חווי, כאלו דנוח דיוקנס עווד לפני להכיר ונרליהם צהתגלות לצס
 ונחחס ואיכותם וכמות עכייים, ולא תעלה על דעת שום אחד מן המדשים
 אשר נוקרצו צאו ויאנרו אולי נעלס ונוני עכיי דרכיהם הנחגת ירחיהם
 ונחחס הדך אשר ילכו צה והנעשה אשר יעשו, כי איכה נודע הדצ
 אשר לא רחיתי כל תווכיה צוופלל איך אדרוש, הכה לא ידעו ולא יציי, ו
 צמשיכה

צחשיכה יתהלכו, צרם אונה ד' כי לא יפלא וועיני דצר ונדצריהם, והכני
 ונכיר את כל אחד מראש ועד קוף, ולא כצ"ח וחסה חכני, כי אם עפ"י
 תורת אונה ועלמ ד' לענת את כל חשמי ונעשהו, אחר שקדומתי הידיעה
 מהתחלת נקודת יראתם אשר לוקחה וון הידועים לי ונכר צאותה הנקודה,
 בזאת אדע קוף כל דצר ונעש צחורר וננראה ובקוונה ולא חשגה צחורר
 :צנח"ט :

והנה ורוב חיבתכם איני ונעלים עיני ונכס אפי' צעה אי, לזאת לא
 חשכתי הנוכח הכללי הזה ונלכות צכחצ ידי האף אוונס כי קלר
 קלרה ידי ונלכות צעלמי כל האג"ט הפרעיס אשר הייתי רגיל לכות צכחצ
 ידי לידידי כפטי ואלו ונעולם, ופני שרצו כנו רצו צמדיתם ונודינה וואלין
 העעופים והקשורים צכפשותם אלי, עד אשר ונצלתי יכולתי כ"כ לכות שרצו
 למעלה, ונודינה וואלין התקשרו אלי יותר ויותר התקשרות פלא יועץ אל
 גזרי, הנה לא נחעכצתי שם כי חס זונן ונעני, והוא פלאי, היותל ארץ
 ציוס אחד צהתקשרות כפלא שאין כוונה הגדולי עם הקטנים, ואלולל גדול
 רחמנוככם ועולם חשקות אומיתיות אהצתי אליכם לא הייתי נלךך להם כללי,
 אזל צאונה כפלאה אהצתכם לי ואין לה תנועה עולמית . **בני** אתם
 כאלו ילדתיכם, אחר שקצלתם תחלת הנקודה צירחה שלום מואתי עוני
 צמוחלתי תהיו לעולם לא חשכתי פקודיכם כי צם חייחוני גם עד זקנה
 וציבה כל גזרה ודוחז וכל קוס ורכז לא יפידו צינינו, אזל אין כוחי עשה
 ככוחי אי, צפרטי הנוכחצים ולוואוס המחשצה צנעשה הכחצ כלחיתי כשוא,
 ונצלתי חפשי להרצות צשום אופן צעולם, כי כצד הדצר וננני, ושנתי את
 דצרי לפניה כאלו הנוכחצ וייוחד אליהם לכא"ל ציחוד, וצבל זאת אונתי
 עם הקוי"ער לכות כל האג"ט הפרעיס, האונינו ותאוננו אהוצי ירי"כ שכל
 דצרי הקופר כחוצים וננקורים ופי יקרא אליו כל דצר דצור על אופניו
 וצהציאו להחוס הנני קורל ונניה צהס שיחזור ויכות כו"פ עד שתלל לאור
 כוונתי צלותו הנוכחצ, ופני חוקף אהצתם וגודל חסוקת חפלים, ועשה ויה
 כלום חקר להם ואלותו הנוכחצ, אחר אשר אומיתת אהצתי לכל חד וחד
 כפוס שייעודין דילי אשר יודע לצצו את לצצו כאונן עליו לחצא צכצמוס
 להושףך עליו צרכה וחייסי, וננעצחתי צכל מי שנגע יראת ד' צלצצו כאונן
 ואהצתי אהצת דק ואונה כאוננים דצרי חלה לפניהם, ודצר מדצרי אחר
 לא יקוצ, כ"א יעשה את אשר חפלתי, והלליח ללח רכצ על דצר אונה לעולם,
 ואני חפלתי צחוספת צרכה ואהצת עולם, וה"י זה שלום :

דצרי השפל צאונה כו"ח פה עה"ק **טבריא** חוצצ"א .
מנחם מענדריד צהרצ ונ"ה **משה** זל"הה :
 צני הנחמד ותחתי וצני צני הנחמודים דורשים שלום כולם :

תשובה כרלית לידידי כפטי, צעסק חסורה והעצודה אשר רצים
 לוועקים

לעקיס על הנומסצות זרות, והתהוות הסיצה הוא הגדלות כזה, שאינם שומים בעצודתה, ולא די להם, כי אם גדולות ונפלאות זיהם, כי הנה כלל גדול בתורה להיות שום צמלקו גם בעסק התורה ועבודה אם נעשו ואם הרצה ריחנה וזונה ונשא"כ אם אינו הכנה ושום והכפש רולה להנות ונחלחה האיה וכן הנומסצות זרות, ונשי שאינו שיום בעצודתו ורולה בגדולות ונפלאות וזונה דומים אוחו לנומסצות סוף, שכל ונמשכה ונמשכה היכל די הנה, וזי שרולה לבכוס צנוקס שאינו ראוי דומין אוחו לחן . **הנה** מסידי הלח ידע איכס כנפשי נוה יחשלו בגדולות, צונה זבה צהם, ודמי וניהרתי לוור ונחי אגיע לנעשה חזיתי, ואפי"ה יחי שום ואלוד בעסק עצודתו של עכשיו, וצשונה של נלוה זו זכה לגדולה וזונה, ואם יאמר הי הורה וחי וליה שאין לו כלום, זה אינו והלא שיבטי ישראל ונלחיס נולת כרוון, חלל אינו נכנס ונעם וזונה, ונשא"כ כשישונה צונטשיו יהי כציד די לביכל, והנה יש לחלוק ולין בעסק זה, הורה ומכונה עד לין מקרי חלל כללח דנילחח האזונה, והנאווין ימוש נעשה :

תשובה כללית על דאגת הפרנסה ונפני כרזים צקעין צה, צבדי ש"ל אלטרך לכפול דצרי לבא"ח . הנה ידוע שציקר האדם היא הנומסציה, ואל ויקום אשר הפול הנומסציה שם הוא האדם, אם צעוונחה טווא, ואם צתורה עהור, וכן צדיני ורמזי, והכל הינך אחר החוש, צנוקס בהיה זסי חיותו, ונשם השפעה לפרנסקה, הנה בהיב (דצרי ט"ו י"ח) וצרכך די חלקך צכל אשר תעשה, ובחיב (חלים נ"ז הי) גיג על די דרכך וצטט עליו והוא יעשה, הענין הוא שלא יצטח האדם על הביצה, כנאמר חז"ל (קידושין פ"ג ע"א) באין עשירות ון באזונות, ואינו נוטל על האדם כ"א לעסקו באזו קיצה שחיי דרך וצוא הצרכה על הנומסציה, חיה פ"י וצרכך וגו', חלל פרטיה הסיצה אינו לריך שיהן כל ונמשכהו לדקדק צה ואלוד, חיה גול על די דרכך גו והוא יעשה, הוא יחי יוליה ונכה חל הפועל הנומסציה, כי דקדוקי עניות הוא, כידוע שהפרע נקרא דן והכלל נקרא רחיים, אשר לכן ונעשה ידי חשה לין צו סיוון צרכה, שהשפעה היא עפ"י דין, וכן כנשודקק ואלוד צנומסציהו צפרעות הכל הוכך אחר החשבון, הנה ראייה הרצה שולין ואלוד ודורבין צפרעות הסיצה, חויה קיצה לדומקס, הנה וקי **בעשינקאוויטין** הייתי רביז לקבל אגרת עכונה כנים מולם צקוצלח על פרנסהם, וסיקשה צעיני לקרות ונכחנס, וצחאי שהה שלא הזכירה ונצטחי שיהעלו צע"ה, אשר לזאת רבים לעקו ואיכס נענין, ונפני שהם לעקיס צכל ונמשצחם צפרעות, אחוטי ידיי כפשי, לין להבגיה כי אם דרך כלל, שלא להכנה בגדולות ונפלאות ונשם כוננה ודינחה, כי אם דרך ציטוי, ולא עליו הוולחכה לגזור לדקדק צוחה, חלל יסליך על די יצרו אז ילחח ואז יסכיל :

צדי רחיים **מנחם מענדליק** הכ"ל :

לְקוּמֵי מִכְתָּב י"ח אֲמָרוּם כו

דברי הקדוש מוה"ר אברהם כ"ץ :

אהובי אחי ורעי ידידי נפשי ואור עיני, לא עללתי ונלכסניח בכל חסלם אשר באלה אחד נוהם לא כשארם השוהו ועל ח"ו, כי אם הכל ככלל דצרי קדשו של הרב ש"י על הכוז צונחצ אסתקד אשר עדן לא ראו צעה כהיזה ונשאלוח לנס הטוב, ולף כי צונחצ הזה באר היטב כל וצוקטי, קטן וגדול בם הוא נקסיק נוחד ונחוק ונדצט ונפס לוף אנורי נועם די והוא, אשר לזאת להסיף על דצרי הרב ש"י הוא גרעון כוואמר הכי (ונשלי י"ג י"ח) הון ונהבל יונעט וגוי, ודעה לנצון נקל לחצין גיעמו ונימוקו אם עיני בכל לו וסלק לו אלוך צצניה, ואם אינורי לצאר דצרי ציולוח טווח ג"כ אין קץ לדצרים, ונה גם כי אין הזמן גורם להאריך צטפה יחר, וניצנחי צעוה"ח כי טוב סקדו, ואל יונעט עוב וצעליו, כשיחנו עיניהם וינס על כל דצרי הונחצ דאסתקד ודהשחא לא יפלא מהם דצרי שכל אח"ח ינלא וציקשו להסלק צווי"רי כל ונעגל טוב, דצרי די יחס צוועגלי לרק לונען טווי יהי :

דצרי ארוב נפסם ונחנחה לצצו ונפשו

אברהם בלח"ח ווה"ר **אלכסנדר כ"ץ** זל"סה :

כתב יט, מהמפורסם מ"שו כ"ץ מווילנא :

בע"ה יום ג' כ"ט ניחן תקי"מויין לפ"ק. פ"עחק שבריא תו"בבא :
למען אחי ורעי אדצרה שלום ורחמיים ונן הסוסי, כבוד הרצניה הנופלג"י ירחים ושלמים וחיקים והניניים דוקסי אונח דופי לדי, הנוסוכים צלל אור העולם, לופה טויר ונעלם, אחשי אונח דנדיכה קוסיא הסי"ו :

שמעו והחי לצצכם, וחכו לצצכם להצין אנורי אונח, כי הדצרי" לא הולחתי מוצי, אלל שנעתיים ונוורי ורצי ידעכם ונוכרכם ועל כהף נוסאככ, ואלו הן הנחנורי" צלצין קדוש, בצעה קראו שנע בעל חונטה, וכצ לפניו יהי נגלו לו העלונות צני אדם הקטורים עמו, וידע ויה עשו צפרוטו, וידע ויה ציחם לעשותו, ועד כונה הגדל אהבהם וצדוהם אס ירלו, ועד חיבן יגיב ולחיפיק הסיפוך ה", ואם אהבה ציניהם או שחאה, לא נעלם מנחו דצרי קטן וגדול, ועל כולם עומל לחקן צ"ח הידועי" לה הן צראייה גשמי או רוחני שנהקרצו חליו פעם אחד צלב צהיחה, כאלו דמוח דיוקים ויולצוסם והבנחם ורנחחם ועלנחחם, אח הכל ראו עיניו, ורואה צכל יוס, והסיקון, יש מי שלריך הארכה זמן, ויש צאחה טעה, צנח"י הדצרי" הללו שנעכו עפיו הקדוש :

והמאמין צו יתי ונחורחו הקי שצנחצ וצנצ"פ צאחה וצלב שלם מוצרים לו הדצרי" בצעל האונח רואה שאונח, גם כי אין דרכו

דרכו של מו"ר צדק להוליך דברים אלו ופיו כידוע לידעיו ונכיריה הכה צעת שומחה של עולם והתעוררות האהבה רבה והשומחה האנושית לעלור נוי יוכלו והנהו התגלות המקדים והאנונה ואל"כ הוא אכרי עין רחמה אלהי ואשרי אחן שומחה זאתי אשרינו הזכינו לשמש לזה, איש חבר רוח אלקים צקצקה צללו יסוכך כל אצה, אשריכם שזכיתם להריק צרכת הנוחן ע"זה והם ליכורי השפעתו בגשמי, והוא מצפייעכם פיזת רוחני, הן כל זאת רחמה עיני להודיעכם, ע"כ דצרי הרצ, ונוכחן ואינך ונכלל איחומי, שאם תראו להכניס האהבה רבה צלצכם לאהוב זה את זה בגופו ונפשו לצל יציע אדם צאדם לרע לו כי אם לטוב, ולהשליך ניוח קלה, ויוכללו נפש צנפשי, ויחדיו יסיר תמים ועולים ונחייחדי עם אדונו"ה, אז יתקשר ענכי צאגודה אחד יסיד ומיוחד לטוב לכם כל יוני חייכם כיר"א, ואני מוזכיר אינע לפניכי אם יש את נפשכם לעשות עמי אות נעוצה להחזיק אותי כדי שאוכל להתקיים צאה"ק וה"י זה שנומכם :

צברי אהובם הדש"ח צלצ ונפש
שלמה ולמן צ"ח"א מו"ה צבי הירש הבהן :

מכתב ב

שדום שלום לאהובי צבי חצבי כנפשי הרצני נוספלא ונופלב צח"י
 ונ"ה שמואל כ"י :

הנה אהובי צבי נה לי להאריך לכפול דצרי שכבר כתצתי לך צאגרה הראשונה צאריכות, ונוונה לא תזוע, והסוף זה להצניס צנקידת הלצ, ויהי אלקים עונך, אונם אהובי צבי ידי"כ ולצבי, אחת דצרתה להודיעך שורם אחד להכלל ונקטרוג היכר וסייעתא די"י לונעה ולנעלה והצן, וצכדי לצוא להסתפקית צמועע ולהיות שום צחלקו צהורה וצעצודה, וצכדי לצוא לידי שפלות רוח, הוא לקיי הסקוקי (צצרי לי י"א י"ד) ולא רחוקה הוא גוי, כי קרוצ אליך הדצר ונאוד צפיך וצלצצך לעשותה, והוא כי אין הקצ"ה צא צטרוניא עם צרייתיה כי הכל לפי נה שהוא אדם, ולפי הנוקוס והזנוך, לפום שיעורין די"י, והוא לפי נדוהיו ואונוכה ויראתו ושכלו וכח נוחו אז צאוחו העת, ולפי הכנת והצנת אותה עת כן תהי השגת הירה ואוניתות עצודתו צתוך חוכו שצנקודת הלצ, והו אוניתת עצודתו אז, הו היא קצצת הצורכ ית' וההורה ונעשים צפיו וצלצו צאותה עת. הגם כי קטן וועע הוא צעייך לפי דרכך, לריך להיות שפל רוח ולהסתפק צמועע ולשנוח צחלקו. כי אז הוא כן חלקו אלוך ונעעל, ואז אקור לעלות צמעלות יותר מונה שהוא שלא יענודו כנגדו הכז' לונעס ולנעלה ככו', ויראה צעייכו ולצצו יצן שהוא שלימות עצודתו ויראתו אז ולא יותר צשום איפן נפני חשכת גופו ותאוותיו ונודותיו אשר לא עוצות ר"ל, ולא תעלה צמעלות נפני הנוקטריגי ככו', רק צקצק נשס לפי העת את ד' אלקיך לנוכח לפי נה שהוא, ונאלח כי קרוצ

לקוטי מכתב בא אמרים כז

הדבר נואד לפי פ'ד ולבצק לעשותו אז צחוק חוכו שצנקודת הלז שלך, ותצוד עבודתך זו תפלה אז לחיו ונזהר אז חורה צטפלות רוחך כי קטן הוא יצטומה, כי זהו שלמות עבודתו אז לפי מה שסוד, ודי לו צצר לצו וכן שכלו אז, ותוכל לקיים צכל דרכיך לפי מה שסוד דעשו צשומה צלי שום פגע, ואז חללים ותוכל ותלך לצטם דרכך :

ורה אחווי צני חציבי הגם שרנחתי לך צנידון זה צאג"ש הראשיות, אעפ"כ אמרתי לצאך לך צציאור רחצ, ולא יכולתי יוחי, כי יוחר מזה לצא לפומא לא גלי, כי הם דצרים שצבז, ואחר הלז הן הן הדצרים, ואחרי דע לך, ומן השניים יסייעוך, ואם תדקשם אז יואלכו לך, רק תדקק צכל חיבה ותיבה צעיון הלז עוז . **ג** אחווי צני חציבי, עלה היעולה לשצר אחי תאום אשר לא עוזה ר"ל, אל תדמה אפי" יראת העינש אם אי אפשר צאופן אחי, ויניחא העונש תחלצט ציראה הפנימית וד"ל, וכן מליכו צדי רז"ל צגורא וצסי"ק, כגון ע"פ (חלים ו"ה די) חגור חצבך על יך בצור, ע"ש צוהר סק, וכיולא צהם, וכשר הדבר ונותר אפי" להחמיל ולהקדי" ציראה העונש, ולציא להחלצט ציראה די על פניו ונוצטחי צחקד הצרי"ת צצציו צצר לצב יעבוד הצרי"ת תוניד צשומה, וישומ צנחמת חלקו אלוק ונועל אז צאומה העת, ולא ילך צגדולת וכשלאות ונוכו רק כגוויל עלי אנו כגוויל עליו כפשו והצן :

הכ"ד חציך הולפס שלונך וטובתך

אהרן ארי ריב בלא"ח ויו וו"ה **משה** כ"י ונ"ה סק לפתי"וצצ

מכתב בא

אגרת הנשלחה על הפאסט אחר יציאת המשולח מארה"ק :

בעז"הש פע"הק טבריא טובב"א . תמוז התק"מזיון דפ"ק :

גורל השלום לכבוד יידי די אחוצנו הכאון אנון ונפלא הנוחעק

צקדשים ער סאלף הרצני הנופגא ונופלב צח"י הוא הראש

והנגיד כ"ש מו"ה **ישכר בער** ר' **בינמש** כ"יו יזמת ושלום אהלו

וטחילי צניו וכל אבר לו לטוב לו צע"ה :

אה"ד

צרכס קמוכס לו לנוען ייבז לו להאריך ימים, וודיענו ונציאחיו שלום וחיים צנעה"י ונאחטו והכלוים אליכו וכל אחיו האשכנזי

צעה"ק לפח"ו ופע"הק ונפקיעין אחשי השלום שלום, ויתצטר וציאח שלוחנו העצר ה"ה הרצני וו"ה **שבוואר גרונס הברן** כי צא שלום צח"י טבת

העצר עס כל כסף הקדשי"י שהי"י ח"י, ועס כל האגרות ונצ שנים, והיינו אך שומים והנה כל הקורות אוחטו לשעצר ונגודל היוקר אשר לא קס כנווחו הכל צאר היטצ צכל האגרות הרצות אשר שלחנו ע"י אחוצנו הרצני הנופלב

צח"י סותיק וו"ה **צבי הירש סג"ד** הארקיר אחיו של שד"ר המופלא

וו"ה

דקוטי   מכתב בא   אמרים

ווי"ה **משה סג"ל** שהלך שליח לעלנו לפולניא, ועיי הכינוי כל האגרות וקבלת המעשה כל דבר ודבר על אופניו ציחוד לכא"ל ויחוד הכל כראוי וכנינוס וכהצי ליצור ויחי, דרס בחלחלה נסיעת ווי"ה לצי הידש הכ"ל עד אחר חג השבועות, מפני גדול היוקר שחינה צנוולא בוס פסינה צנוול עכו. שכל הפסינות צלוח לצבור צר צכל הארץ, ואף צה"י צה"ל צעו"ה הונרחס ירחס, והגס סירדו גשויס לרצו ואלוד כווצור צכל האגרות הכ"ל, קווינו לשלוט ואין טוץ, כי אדרגה מפני רוצ הגשויס לא חרצו פבי האדוניה, וצריצ המוקווח לא למחו כלל, ואשר ליוחו נהפכה ההצויה לפסולת צפני עלויה וחסות הגשויס, גם ירדו גשויס צזון הקליר ויהיה קבלה גדולה, שירדו גשוי" עד אחר חג השבועות הרצה ואלוד אכר לא כשווע ונא נרחה צוודיות ה:לו כווחס, דק פ"ע"הק וכל אשר קציוהינו הלליחה ההצויה הייני, מפני שקצ"צ יס גיחוקר וויהרה לחצצטל, והנה לא ירד הכער של הצויה כעה צחחלת השכה ווני יודע מה קיהא צקוף, לוחת אהוציי קראו צקול גדול והשניעו לפני אחצ"י ולצבוד ידידי ה"ה **הגבאים** דקי **בראד**. והנה האלף וואה וצצעה עקר גראש טטלחו ווקי צרחד הכל כשווע טכצר הביעו ללידון וטלחנו נקס קצלות, צכדי שיגיע הוועה לכאן, ועיי קצלות טלחנו אגרותינו, ואהה שלום וציוחו שלום וכל אשר לו שלום, ולפריון כוועיי לכבוד הגבאים דקי צרחד ראשי חיות הלוויס אצירי הרועיס גדולי" וועקיהס. כבוד הרצ הווא"הב **אבד"ק פידקאמיץ**, וכבוד חתן הרצ הוויפלג, לוועה"ש לחדיעס לערינו ולרציס, ווני יהיו אהס הצרכה החייס והשלוס :

הכ"ל אהוציהס הוועחייס והוועחוקקיס צההצחס, ולגודל החשוקה חוניהחנו רצה על העדר ונכחצס חוניד ב"י ויי שונדון או פאטטע או דרך קטאכצני, כי כל זאח כחווחינו לדעת שלוויס של כל חחינו שלום, ונלכי לדק הלדיקיס די עליהס יחי, ראו ונה עשינו לכפול הווכחציס כעה פעוויס, ווהרו עשו כוונו כווחס, וועיה ועד עולס שלום וצרכה וחיס :

השפל צלוח **מנחם מענריר** צהרצ ווי"ה **משה** זלליהס .
ונלוס **אברהם** צלא"ל ווה"ר **אלככנדר** כ"ץ זליהס

מכתב כב

בעו"ה פה עה"ק טבריא טובב"א. תק"מח דפק :

אהובי ידידי די וידידיו, כולכס עדציס אלינו לדרוש אח די עליכס ועל צניכס, צרוכיס אחס לדי, וצריאחנו ווודיענו ח"ל עהה שלום חיש וציהו, וצני ידידי וילדס הוופלא וחדל ווי"ה **משה** כ"י, וכל ככדי הכעיוני, לאלוך יניס, אלל על העצר לריכין אנו להודות לדי כי אף צבו יסוצ אשר ויכמונו כי יסור יסרנו יס ויסקורי א"י כל היץ ומוקף הצצה, כי הנה אחרי קנוך

דקוטי מבתי כב אמרים כח

סוּוֹךְ לַנְּסִיעָה וְיֵי צַבִּי הַאֲרֶקֶר קָגִיל תַּחֲלֵם חֵלֶה צַבִּי יִדְדֵי הַזֵּן וְהַכְּצִיד
חִלּוֹ טִיבָא, וְלֹא יִכּוֹל לְהַצְרִיחַ עַד שֶׁצִּקְוֵי מוֹלַטְתּוֹ הֵיכֶם כְּסִיעָתוֹ לַעֲיִק
פְּקִיעֵן הַצּוּצָא, כִּי אֲוִלִי יוּלָא עִם וּנְרֻגֻעַ לַכֶּסֶף, וְלֹא הָיוּ יוֹיִם וְנוֹעֲעִים עַד
שֶׁגַם אֲנִי הוֹכַרְתִּי לַכָּסוּב אֲלֵלוֹ לְהִיּוֹת עִנּוּי, וְצַצְוִי לְשֵׁם גַּם אֲנִי הוֹלִיתִי
כְּמוֹסָה, וּכְפִלְתִּי לְנוֹשְׁכַּב אַרְוֶךְ, וְהַשְׁכַּחֵי צַחֲלִי לְחַזֹּר וּלְשָׁוֹב לְצִיתִי עִם צַבִּי שִׁיחִי
וְצַצְוִאֲנוּ לְשֵׁם הַכְּצִיד עֲלֵי חֲלִי טִיבָא, כִּי פֶה עֵהִיק הִי וְקָרָה הַזֶּן כַּד וְנֹאד
צַחֲוִלִיִּים רְצִים וְכֹאֲוִנִים, רְצִים וְהוּוּ וּכְפִקְדוֹ צַבִּיִּים אֲשַׁכְּנִים, וּכְפִרְדִּים יוֹתֵר
וְהַנְּהָה, וְהִנֵּה צִיּוּם הַמִּוֹרָאִים הִנִּיחַ לִי דִּי וְנַעַע וְנִצְרִי, וְעַנּוּדִתִּי מִרְעִיד לְהַחֲפֵלֵל
לְפָנֵי הַלִּיצוֹר כְּדַרְכֵּי, צִיָּה אֲשֶׁר לֹא הִסִּיר תַּפְלָתוֹ וְנֹאחִי, וְחֹאֲרִי סוּוֹךְ חֹזֵר
חֲלִי לְאִיתָנוּ הַחֲלָשׁוֹן וְחֹזֵק עִנּוּנוֹ, וְכֵן כְּנִישׁ, וְחֹאֲרֹן אַחֲרָן וּכְבִּיבִי, וְכֵן וְקָרָה
כָּל הַאֲשַׁכְּנִים קָם וְזוֹפֵל פְּעוּמִים וְשִׁלַּשׁ, וְעִדִּין לֹא הוֹנַח לִי צַוֹּהִי, לֹא קִנּוּחִי
וְלֹא זַעֲתִי וְכֵן הַנְּהָה, כִּי עוֹדִי חֲלוּשׁ וְנֹאדִי, וְהִילָלוֹת רַצוּ כְּוֹוֹ רַצוּ הִנֵּה תַּרְנֻלִּי
קַטְוִים שֶׁצִּקְוִים עָלוּ לְיִזְקֵךְ צַעֲרֵךְ הַגְּדוּלִּי וְנִרְצוּ הַעֲטֻרֹת, וְכִיּוֹן שַׁעֲלָה לֹא
יִכַּד הַנּוֹקֵחַ וְנִכַּל דָּבָר אֲוֹכֵל לְהַשִּׁיב כְּשֵׁם, וְנִשְׁוֵם דְּקִפְיִי עֲלֵיו זַצִּי טִיבָא,
אִין קִלְבָּה לְעִרְכָּה, וִירְצוּ וְיִגְדְּלוּ הַיְהוּלָלוֹת, וְכִלְאִינוּ כְּשׁוֹחַ וְנִשְׁאֲחַ וְנֹאחֲוִה, וְכָל
הַיְהוּלָלוֹת קָמוּ כְּוֹוֹ וְכֵן צַהֲוֹת, וְכּוֹנַעַת שֶׁכְּנַעֲלָה דִלֵּת צַפְנִי לְוִיךְ, כִּי נִוְסַף
עֲלֵינוּ עוֹד חִיחֹר הַכְּפִינָה צַהֲוִי שְׁהֵא אֲשֶׁר לֹא הִי כְּמוֹסָה הִנֵּה אֲהוּצָנוּ
שְׁדִירִי הַנּוֹפֵלֵא וְנִישׁ מִשְׁדֵּה סְגִיר וְקִיַּעְתּוֹ יִמַּד צָלוּ לְכַטְאֲצִיל, וְנַעַס
כַּתְּפִירוֹ וְנִישׁ יִשְׂרָאֵל שְׁקִרְאוּעֵר וְקִיַּעַם אַחֲתָה, הַנְּהָה שֶׁכְּוֹ סְפִינָה אַחֲתָה,
וְהַגִּיעַ לְבָאֵן צַחֲלִי כְּסִלּוֹ, חֲזַל שְׁדִיר וְהַנְּוִיִּם וְקִיַּעְתּוֹ פַּחְדוֹ וְנִלְכַת צַכְּפִינָה
זוֹ וְחֹאֲרֵוֹ סָנַח צַכְּטֹאֲצִיל עוֹד דִּי חֲדָשִׁים עֲצוֹר סְפִינָה צַוֹּהִי, וְכָל זֶה גַּרַם
וְהֵה שְׁהוּצָנוּ וְיֵי עֵקֵב סְבִארִינֵר וְהַחֲחֵר צִלְכוֹר כַּפְסֵם, שְׁהִי שְׁדִיר הַנּוּיֵד
וּכֵן וְנִוְדִיכַת וְחֲלִין לַכָּסוּב צַחֲדָשׁ תַּנּוּז וְלֹא יִחוּחֵי, שְׁעִדִּין אֲפִשֵׁר לְכַגִּיעַ
לְכַטְאֲצִיל כְּפִינָה הַכּוֹלֵל שְׁהִיא צַוֹּהִה לְעוֹלָם וְזוֹנָה צַרִּיחַ אֲלֵלוֹ, אֲהִיצִינוּ
יִדִּידֵינוּ, הַגִּיעוּ צַעֲלֹנִיכֶם וְנִגְדֵל הַלְעַר שֶׁל חִיחֹר וְעִיבּוֹצַ הַסְּפִינָה דִּי חֲדָשִׁים
וְיִוְהֵה, שְׁהִי צִזְנוֹן זֶה הַעֲטֻרֹת כּוֹלֵל הַאֲשַׁכְּנִים עַל הַיְהוּלָלוֹת לֹא פַחֲוֹת וְחִיר
אֲדוּוּיִים, וְהַנּוֹגֵשִׁים אֲרִים וְדִיחִקִּי, שֶׁכְּבַר עֲצֵר זִנְנֵם לְשֵׁלֵם, וְהִיכַח חִיפָה אֲפִשֵׁר
לְהַלּוֹת עוֹד, וְגוֹדֵל רְצוֹי הַיְהוּלָלוֹת וְנִוְכַרַח הַנּוּיֵד, אֲףֵךְ כִּי לַעֲחַת כּוֹחַת אֲחֵנוּ
לְנוּ צַחֲוִנָה שֶׁהוֹכַרְתָּנוּ לְלוֹת עַל חוֹנִים לְנוֹחֵה וְעַל וְשַׁכְּנוֹת דּוֹקָא, וְגַם זֶה
דַּרְךְ כֵּן וְנִוְסֵי, גַּם שְׁחִזוּ הַיְהוּלָלוֹת פְּרוּטָה פְּרוּטָה, עַד שֶׁנוֹשַׁע קָלְנוּ צַחֲוִי לַעֲד
וְנַעַס פְּטִיבָה, וְנִזְכַּד פַּחַד הַכְּפִינָה כֵּן הַיּוֹיִם הַחֲלֵה וְיִוְהַר וּפְנִי פַחַד הַזֶּן
דְּהַשְׁתָּחֵי, כִּלְאֵ הִיתָה לְנוּ כּוֹם יִדְעֵה וְנֹאחֵה שְׁדִיר הַזֵּן עַד שֶׁצַּחֲהַ הַכְּפִינָה
צִיָּה עִם שְׁדִיר הַמִּי, וְקִיַּעְתּוֹ דָּרָב וְנִצְחֵאֲצוּ, וְנִישׁ אַרְוֶן הַגְּדוּל, הַכָּל שְׁלוֹם
צָלוּ צַחֲלִי אֲדָר לְחֲשׁוֹן, עִם כָּל הַכֶּסֶף וְנִוְכַחֲצִים שׁוֹיִים צִיָּה, וְחֲלִי, וְחֲחֵלִינוּ
וְחִיִּירוֹ כְּעִשׂוֹת וְנִוְכַחֲצִים שְׁהַגִּיעוּנוּ וְנִכַּל חוֹהֵב וְרִיעַ וְכָל אֲחִישׁ וּפְנִי גוֹדֵל
אֲהַצְחִירוֹ אֲלִיהֶם צַחֲחֻקְרוֹת אֲחֵי :

אֲדוּוּבִינוּ חֲחִיבִי וְהֵה אַחֲתָנוּ שׁוֹאֲלִים וְנִאֲחַכֵּם כִּיֵּא לְהַצְהָה עִם לְצַנוּ

כבוד הרב חציצה ידונו האומתי ועולם אשר נפשו קטורה נפשו כ"ק וזהרש"ז
 כ"י הגדול ונאמיו גדלהו ושל אחיו כולכם חייצין נכדודו שהרי כונה יגיעות
 יגע וכתה רגליו הכחך כדוד נע וכד זונן טוצח לנענן שמוע דברי חלקים חייב
 ואותו נשחטו להיות נורה לך צודינתה. שלח תהי' עדה ד' כללן אשר אין
 להם רעה, ואלנולא הוא רלו ליתן ראש אחר עליהם. שאפי' אם הי' לדיק גנור
 גלוי וידוע לפני וצורר לי כשמש שצודאי נורה צאחרונה היו תהי', ואפיקרקה
 הרצה הי' חזק צחלומידי' כי יודע אני חובר את כל המקידיס צוודינתהס
 לטוב ולנוטע, כי לא וכל אדם יכולי לקבל, שהרי זה הסוג נקרח חכם הלונוד
 וכל אדם, גם ונאנר חז"ל (אצות פ"א ו"י"ח) חכונים הזהרו צדנריב' כו' שונא
 כו' וישחו כו', וכן צ"ד שששנו ונאוד אשר לא ידעון לטובו ודרך לדיקי' אשר יקבלו
 עליהם, לא ידעו ולא יצינו צמטיכה יהלכו, ויווטו כל ווסדי ארץ, לזאת
 אנחנו שום ישונו עליהם ונקרצ אחיסס כנוהס הוא כבוד רב חציצה הי"ל,
 שהשליך נפשו אחר גוו לכתה רגליו לדרוש את ד', ונעשה עפר חמת רגלי
 לדיקי' לננוע דבר ד' היקר צעייני, ווי כוהו נורה ורצ צוודינתה, וכי הוא
 אורצ דק ונחא צבל לצצו נאמן, וכשר ולדיק וישר היא :

אהובינו אחינו ידידי נפשינו צקשו לך צקשו ענוה. שונו ותמי
 נפשיכס וצוואו כולכם צצרית יחד צהתקשרות נפש ח' צלהצה
 ואחוס וריעות . וצוה נהרה ישוע צערי יהודא וצחולות יושלים קול שטון
 וקול שנוחה, ושלום על ישראל, ולא נעלה על דעה אחונו ונהר"ס לסלק
 עלמו ונעסק ונעוה אחי, הס ונלהזכיר כי היו לא תהי', אין חפץ לנו צעולות
 ע"י אחרים כ"א על ידו דווקא, הננו ונצקשים אוחו ותהכס אחונו ותמינו
 לחוקה צוקסורים צל ינוט, ויט שכנו לקצול, ויהי לנוס עוצד עצודת הלדקה
 השקט וצטח עד עולם . **והנה** נה נאור ונצטר שלום להבנויע צכוס
 ונכתזיס פרטיס לכל אי כראוי וכנינוס, ונלצד שארי ונכהזיס פרטיס שנהראוי
 לכל אי כדרכנו צבל שנה ושנה אצל אין הזונן גורס להרצות צאג"ש. כי ווי
 יודע לעת כזאת רק ונה דנוכרח טפי ולא כגי צלח"ה הרינו ומכרחיס ועל
 ד' יהזיס ונשליכיס הוא יגנור צעדינו סיה"י נכון וולאו וצוואו שלום :

עוד וודעה רצה שלא יעלה על דעתס אולי אפשרינו להקתמק צהלוואת
 זונן זנויס, צלא ונשלוס ונעות החולות ונפני פחד הזונן חלילה.
 אחונו הדעו כחוננה שא"ח צזוס אופן צעולם, אין ונחצנה ורעיון ותפסיס
 כלל איכה יוכל להיות כדבר הזה, שהרי צדי מדשים אלו שכתעכזה הקספניה
 כונה יגיעות יגענו ולא הונח לנו עד אין קץ ללערינו, אצל לנעה"ש ירצו
 צחקירות ורטישו להגיע הנועות לידנו דרך ונקוס האפשרי צכל שנה דוקא,
 כי לא סגי צלח"ה, אכן חלילה ונחפס שום אפשרות צעולם אזי עכ"פ לנעה"ש
 לבחצו לנו דרך ונצו ונקוס האפשרי כונה ונעות ונחה לכל אי ואי יסיד
 וליצור, ואי ונקיוס צבדי להקל הסגת הלואות ודי יהיס צכסלס ועלת ד'
 הי' תקוס לכחותה הדרך ישכון אור צנוצנותיהס והי' ד' ונצטחינו פלא
 יועץ

מכתב בנ אמרים כמ לקוטי

יועץ אל בצור אזי עד שר שלום, ואנחנו כדרך יה וליה עינינו, לנוען הצרכים
נפשנו והוספנו על כל חפלותינו וזול האלקים יצרך אח עמו ישראל בשלום,
עד גאלתה עולם כ"ר אמן. ע"כ דצרינו צעיד הוולך צומקצו צחיי קדוה הרב
כ"ע, יערקו כמעט לקחתו ותזל כעול אונרתנו והן צעודנו חי כגונר המכתב
הזה עד הווה, רק צעויה לא אסתיעעל ויילתא שיצול עשה :

הלל כ"ד אהצט וכחיוול דנפשת הדש"ת וולצ ונפש .

אברהם בל"ח מו"ה אלכסנדר כ"ן זל"ה

מכתב בנ: אגרת הכולל :

אשכבתא דרבי . רצ עתה הרק * ידיו כצדה על אנחותינו . היום

ונרי שיחנו להגיד . כי ישר ד' ליר חוים פעלו . כי
כל דרכיו נשפט . אל ליוונה ואין עול . לדיק וישר הוא . כי ח"י שדי עונו .
וחנחו שחה רוחנו . הנרגז ארץ ונוקומה וענודי . יתפללן . האונר לחרק ולא
יזרה . אור חשך צלהלנו ונרו עלינו נדעך, נקעה נפשנו צחיים, אם נעצה
שיחמי או נדצרה צור נפסנו, אזי לנו לאונרה ואזי לנו שלא לאונרה, הנה ד'
עשה דבר צישרל אשר כל שונעיו חילנה שחי אזניה, כי נפלה עטרת ראשנו
ראשו כחם פז, נחנה סודו על השמים, וון השמים נלחנוו ארכלים ונולקים
אחזו צארון ונלחו העליוני, הוא אשר דבר ד' צקרוצי אקדש ועל פני כל העם
אכצו, כורח חלקים ונוקודשו ונקדש צנוכצו, כי נכחלק ענן הכציד אי כבוד
בלה כצוד, אל הלך ארון האלקים, הלדיק אצד ואיכו כי לקח א חו חלקי, אל
דמי לנו חטאנו עם אצותינו כי הוכח צנוכאוצ לדיק על ונשכצו הסוך צחליו
יוים רצ"י וחדשים וקפס . מחדש אב התקמ"ז עד יום ב' דר"ח זיו התקמ"ח .
שנגזו ה'רון צעויה, וכל צין הונלרים חנו לא הוכח לו, כי אם ציוים כורחי
וינוי הפורים חנו, כי ציוים כורחים הניח לו ד' נקציצ והתפבל לפני הליצור
כדרכו, וכל עלנוותיו האונרה לדי ווי כוונהו חצנ על דרצדין, גס צפורים
האוונס כצו ה"י חלוש וואוד וואוד ההחוק וצא לצה"כ לשוועי ונקדא ונגלה
צדצים ונשום פקטווי ניסח עדין וציו לציו כצ לחיהן חניו עד דכא ציקורי
לדיק ה'ראים להיות ווצח כפרת ישראל כולם שחי ככה דל וצטרו כחוש,
עד כנועט ילא ווגדר חוטי כ"ח יד שכלו היה תקיפה: יך לקחו וצורו
וולונו צדעה וויצצח ושכל לא ווולחלה, שכל רחצ וולק הניד צשפה צורה
קולע אל השערה עד פרק האחרון, בעה אי קידם פעיירהו הזהיר להנלצים
עליו קורו נח וועלי כי הנה ד' נלצ עלי, וכנועט רגע חזרו ונבשו אליו ודיצר
כפעס צפעס עד שפלה עליו הזיעה האחרונה, ושאלו צנו על הזיעה ונה
היא ואיך ווהוה, והציצו לו הס צאשר היא קוף כלי, ונתך איהם הדצרים
חלף והלך לפניו לדיק, לדיק הוא ד' כי פיכו ונרינו והנה ליוחת ציהו היתה
זמן עוצא קידם ווהוה שכצר נחייאש וון החיים, ורה לכחוצ הלוחה, ואח"כ
כצרכנו עונו גס אכחנו כוה וכנה דצרים ונעין ההכנה, וכל הוצולר צנוכצו

צטוו הוא ליה ויעוודי, ונכהז בצוחו פק ככל הדצריי וככל המזיון אשר עינס חחזה. כי הוא דיצר ויקרח כל האג"ש שהגישו עיי שד"ר להשתעשע באהצחם ויש ויה שהשיצ על אחיה אגרות, הוא שנוכח ונועטר בשנוי, הן כל רחמה עייכיו וי לן יאות לנוצבי. ולן יאות לנועצר הקפידולא חי לך ארץ, וואן ינהיר לן זו. **אחב"י** עד הנה עזרנו די צחיי כבוד הלדיק בחנה, ועתה גזרו ונחליף, כבוד הכן יקיר לו כאלו צלצבין ישגאל, שהול צציה די, והנה נדעשו לאשר שאלנו צחיי לדרוש צשונו לכל החצרים ונקשיצים לקול די, אחינו שגווי אנווי לצציה כי לנוענו לנוענו יעכו חסד ואוחה ליתן עיינס ולצס על צני הנופלא ונופלא ומרד אל די כ"ש וי"ה **משה** כ"י ויה דאפשר להעיר ולהחזיק ככון ונוצבו צקרב הארץ. כי הנה נשאר צציתו ריקב, שכל חשאי הצית נווכו לכהוצת האשה היא אנו כב צן הרצ כפי האוואה, ועתה נשאר צציתו וצחוקר כל צציתו ועמו המצות על ראשו, וטפלי חליי צ"י, ויה גם שני יהוויים קטנים נשארנו עד ונחיהנו צה כבוד הרצ, לכן ציקש זאת וידס להגן ולחיס עליו צצבור כבודה צכדי שלא ילטרך לכוד החילה ח"י. ויש צצית צקרב הארץ, לנוען חחי הורח די צפיו לא חמוש עוד כל יוני הארץ, והנה לח הוכפל הדצר ככל ונכהז פרגי ונחוס עגונת נפשי, כ"א על הנהעסק צקדשים ונ"ה וחוצה להיות שאל ונחיר צבור כבוד צן הרצ לחיד ועצור היהווי ככדי הרצ לחוד, צהחלוהו אח ונכהז הלז לעיני העדה, כי הנה אויטל עליו עשינו ככל אשר ליוכי אוחו לדיק להודיע לרצבי, ועתה חליי הנוליס האחתי, וכי רצ עוצה כיד די העוצה עליהם, והננו ונלפיש לדי הסינעה עיי ונלחיו בצורי כח עובי דצרו לשנויע צקול האלן קדשי, ויקדשו צס

צוולחכת הקידש די לחודך יויס :

הכ"ד הכוהז צדונע צסס כל אחיהס דפה עיהק צנוקוס שונוו שלא לחתום . והיי זה צחדש קיון הקו"ח לס"ק . פ"הק **טבריא**
ה"חצח :

מכתב בר . מליצת בן הרב :

בעה"ש פה עה"ק טבריא ת"יבבא . כיון תק"ממת לפ"הק :

קול די יחיל ונדצרי כלוס קודש. לאכשי קידש. אכשי שנווי אנווי אחינו אכשי לצצ. אכשי חוח די עליהם יחיו יונוס ולילה. המרדים על דצרו, חשוקי חוד . והשוקת נפשונו לדצר צס צצנתנו על הארץ. קיעה ונרמיונו. לגלות אונס צכל לצצנו שלוס דורשי טוב הארץ. ה"ה ידי עיון ויחיו ונפגיו החורה ויראה. החאשים ונדיי . הווחיקין ואכשי ונעשה. די צכל אחר ואחר דנדיכות כייסין יע"א :

נדרשתי ונצוד פה קדוש הוא כבוד הרצ כיע צחיתן חליו יויס כצדיס שהי מונש ונפשט ונחיוח הצולם, וכל ומחצתו ונשעטת צעלנוח דקשיטי, וידצר שגשת אלפיש ונכל על כל עידן ועידתן אשר חלפר עליהי

עלוהי לקשרם צעולם האמות. ויפן כה וכה על כל הדצרי והאמות. והי ויילר
 ודואג על עולם החצות שכשאלו אחריו, ועל הצן יקיר לו אשר הורסו כל
 הימים בכל מיני ויעצ ונוצז הגנה. הוא ידיד ענין ויראיו. המוכן לכל דורשי
 ד, כי צרל כרעל דלצרה. המופלח ומופלג בתייו הסרד אל ד' כיש מויה
משה כיי. כי עפלי תליי ציי. ונאוונה חין לו כ"ח כותלי ציהו הכיקס. וחצות
 עלוויי על ראשו, שכל מפלי הצית נווכרו כחצות האקה שכחוצתה ונרצה,
 ועיז הי דוה לצ כצוד הרב כיע שלל ילטרך צנו להטנדוד, לנוען תהיי הורח
 ד' צפוי, וירחל ד' על פניו כל הינויה, כי דואג הי מונטעולח דגצרל הקסה
 לבוקן לצו אל המוקיס כנוצראשונה. המוונס לדיק ככפיר יצטח, והי ד' ונצטחו
 שגח ייחי זיעו נעצז, צכל זחת רלון ירחו יעכה דדך הטצע, ויש פניו
 חלי לדורש עצורו לכל אהיציו חיש אחיס ורעיס הכהציס והכניווי צחיו
 שיעשו ענוו חסד ואמות צכל אשר הוולל ידס לעשות צכוחס לעזרת צנו לעשות
 ונכון לעשה עולויס וצריח האצ לגן יזכרו, לזכר עולם ייחי לדיק, והורח
 חלקיו צלצו לח תנועד אשוריו להטנדוד ונדך כדוך חיו, המוונס צללו כל
 הכי ויילי מונטחי צאהצת חצריי קחין להס הפסק עולויית צכל כוחס ועולס
 ידס לעשות חיל להקיס שס הצן על כחלחו ונח תנוכר חיו, ושייחי נכון
 מושצז ישצ עולם לפני חלקיס. חסד ואמות ילכרוהו ויזכרוהו לכצוד הרב כיע
 צכל זחת אנה ונורה קח עצינדלח צזירח ונכחצי זה כי כן כדרשתי ונחתו כיע
 וגס הכני כדש לזרו חוחס לדצר ונורה הצחה לידס אל יזיחונה, כי יוחר
 לריכין לזרו ולעשות חיוק לדצרי חכויס. חזילה לכס ונחזלו. אהוציו ידידיו
 הכה דצר גדול דצר אחיה כצוד הרב כיע. שיעשו ענוו חסד ואמות, ודחי
 זכותו יקייעס, ולדקתס תענווד לעד, וגס חככי חזילה כי ונחזלו להטפל
 צעלכס ולצרך הטוצ והנוטיצ על כצוד צן הרב כיע, והי ונהנוצז הוא חסר
 ייעיצו ענווד יונלחו טוצ, ויפיקו רלון ודי שבוס :

עוד

זחת אדרוש להס על כדליו על כצוד הרב כיע, שכשאלו ונצחו
 שכחלקה והשחירה שני יתוויס קטויס חינוקת צת ז' שניס וחיטוק.
 צן חלי שנה שהוכרחו לו ויינקת צבני גראש לכל שצוע. וכגדל החינוקת ג"כ
 שני גראש צכל שצוע. ונח כבאל עלייה ונאוונה כי חס חת אשר לוח כיע
 נהפריש עלייה ונחה גראש ונן הנצצן. והנה חציהס שחחלונן הוכרת נהטנדוד
 החולס לישל חשה ההוגנת, ועי יודע ותי יכוצ לצצה צארן ונענתה הרי גס
 היחויי הכזי וועטליס על צן הרב הכזי. וכשחתי עלייה תפלה. ישנוע חכס
 ויוסיף לקח, עוצ ד' לקוויו לכפש חדרכנו לטוצה, ומונעחתי צזס ושלוס :
נאום אברהם צל"ח"א מויה **אלכסנדר** כיי זל"סה :

מכתב בד . מרי זלמן ווילגר תקמ"ח :

דמען

חמי ורעי אדצרה שלום. היי ידידים רעיס כחמיס מופלגי ומופלחי
 ירלי ד' ומיצי שונו כצוד מויה . . . וכצוד מויה
 אהקן

מכתב בה אמרים לקוטי

אהרן הקמץ כ"י ויפיע :

קול רעם בגלגל המזרי, קול נחמו שמקיס, קול צמחה כשומע כהי צבי הנורדים, הנהגה ראו כן תנעו רעדה אחתם כסלו כמפז, ואחמנו בלרחה כפשונו עיינו יורדות מים ונאין הפגות, והתחזקו וקצבו תכחומים, נשום דכחיצ (ויקרא י"ח ה"י) ומי צהס. ואנרו ז"ל (מולין ז' ע"ג) גדולים לדיקים וכו'. ובזכותו כוכה להתקרב בלחנה לאננה, גם אחס צרובי ד' סונו וחיו התכחמו שלא תלטערו יותר מדלי, כי קטני נוחין אכחנו שלא יפול לבצנו הדל, ויהי גרעון העבודה מ"ה ודי אלקים מים חי לעולם. **עתה** הבו עלה בגדר התורה וקדרי כראשיה המכונה ונלכז היראה, להשקיע הריב ונולה אשר בערה כאש צנודותיכם, וכל ונה דכ"ף אינש כפשי טפי מעלי. וציה יעלו וכן היי נועלם דרך אדמו"ר זל"ה"ה. ובעל הלחנה יראה האמה. והעיקר לקיים דברי אדמו"ר כ"ע שכתב עליהם, וביותר לריך חיזוק היום שלא ינועו רגלי האנוכה ונקרב הארץ, ועליכם לכ"ף כפשיכם לפני נוי שגדול מכם ואשי לנני שקטן צעייכם ילעולם יהי אדם אהב שלום ורחק שלום, ואשרי הנחכה כי ככרים דברי אמת יש לו רגלים, ודעו אחי ורעי כי אללי דיעה נוחלטה כי אדמו"ר [צביי הבין בעלמו שיפטור ונן העולם צסכה ז]. מכיר בעלמו לניחיה, כאשר שנוענו לעק בקול נור צנעילת יוסכ"פ פסוק (יחזקאל ל"ג י"ח) סונו שיצו גוי ולונה תמוחו גוי. וקול קול יעקב קול קול גדול עד רעדה אחמנו כשאנור ולונה הנוחו גוי וראינו שי"ש אינש עכין צעו"ה כי הק"ס נועשו ותחזלוותיו לעשות פירוד להשגיח העבודה האנוייה כי כנו שער כנפשו בעבודה אנוייה אפי נחשבה טובה, לכן חזקי ואננו, איש אח אחיו יעזרו יאמר חזקי, לעורר עולם האהבה ונקלקלת שורת הדין, והנה יח"ש ישבין צפורכם וצאנכם אהבה ואחיה שלום וריעותה יתרונוס קין העבודה ציחר שאלח ויחר עון, וכתחו יגן עלינו כס"ו :

ואף גם זאת צהיו אדמו"ר כ"ע קלירא צערכ"י ליה אחנו לכתוב לכ"ח צשמו לנענו לנענו יעשה ויזכור אהבתו לעשות עוננו חסד של אנה שלא לגרוע ערך חיק אשר שלמו לנו וישלמו כואח לבנו ולצ"ב, לנענן לא ילערך מ"ו כבוד אחרי ערפו ציליח חץ וציעול תירה ובעדה. וצפירוש אנור חס ככה יעשו גם אכחי חלילה לי נוחדול להנניץ זכות עליהם צעולם האנה, גם לומר לחלות פני קדושתה עבור כל אנשי נודיות וקיא הנחנורדים צאש"ק שלא לננכע חלילה מוסדר ונענדס, וככה יעשו כל הימים, ונחק לשנו הקדוש ס"ס ואנור נוצעמחי שיחנו ונקי לדברי : דברי רמונס

שדמה זמן צ"ח וי צבי הירש הבהן זל"ה"ה :

מכתב בו

ראיתי להעתיק דברי אדמו"ר הר"דג איש אלקי קדוש כש"ק מו"ה שניאור זמן ש"ן :

* [הנכתב ק' הלזה נרפס עם ביאור בצה"ק כ"ס חניא להרי ז"ל. הנעדר] אסווי

אהובי אחי ועמי אשר כנפסיו העומדים על החוכה ועבודה, ועבודה הלדקה השקטו וצטח עד עולם, די עליהם יחי

חיים עד העולם, ולאליהם אחס זרע צרוכי די הויה ועתה ועד עולם :

אד"ש כוונתו לזאבני ענוה. צאחי לדבר על לב האנחים וכאנקים, ולנחום צכפלים לחוש"י, אשר שועה אחי וחסן לה, על וואורס ז"ל ( )

לעזיק חיים לכל חי, כי לדיק באוונתו יחי, וציראח די לחיים, וצכפני אש עלהצח אהצחו וומיי לכל צהם חיי רוחו כל יוני חלדו, ויהי צהעלות די רוחו וכעננתו אליו יאסוף ויעלה צעילוי אחר עילוי עד רוס הועעלות, עצק חיי רוח פעולתו אשר עצד צה לפנים ציטרא פעולה לדיק לחיים, לכל חי הוא כפס כל חי הקצורה צנפטו צחצלי עבודה אהצח רצה ואהצח עולם כל חומוט לכלח אשר ווי האיש חספץ חיים לדצקה צו צחיים צעצודתו חדצק כפטו, וסיתה לרורה צלרוכ חיים אח די צחיי רוח אפינו אשר אונרכו צללו כחי צגויס, אשר עצק לנו לכא"ח כפי צחיי החקשרותו צאונת. ואהצחו הטעורה ווקצ ציש ולב ענווקי, כי כנויס הפכים וגוי, ורוח אייתי רוח ואונטיך רוח, ורוחו עוודה צקצכו ומוש, כי צראוחו ילדיו וועשה ידיו צקצכו יקדישו שמו יחי. אשר יתגדל ויהקדש כאשר נלך צדך יצרה אשר הורנו וודרכיו ונלכה צאורחותיו כס"ו. וחסו שאונר צזה"ק ללדיקא אשחכח צכולהו עלמוץ יחיר ונצחיוהי, דהיינו שגס צזה העולם הועעשה היום לעשותם אשחכח יחיר, כי הועעשה גדל והולך גדולי גדולין וון אור זרוע ללדיק צצדה אשר צרכו די הוצייר לצרך וחולותיו גס אלה פה היום כולנו חיים, צדרכו דך הקודש יקרא לה לא יחלו העס וכו', כאשר יפרש שיחתו ויגיד עלי ריעי אשר כנפסי חונדת לצבי כריע כחח לי ווכי"ז ט"י, אליו השועון וישוע אליכס אלקים, זאת צעבודה די, וצוילי דעלמא צחיי אהונר צזה"ק ללדיקיא וגינין על עלמא, וצויתחתון יחיר ונצחייחון. ואלנולא ללותח ללדיקיא צההוה עלמא, לא אחתייס עלמא רגעח חדא, וכל הקרוב קרוב אל ונשכן די צחיי קידס לצרכה, וצפרטר כאשר יפרש שיחתו זו הפלחו וצקשהו השטיחה עיי צנו החמוד ונעיס הווספלא וועפלג פלב אלקיי ונלא דעה וירחה די כק"ש ווייה **משה** י"י. כוואונר רז"ל (צ"צ קלי"ע ע"ח) עדעה האדם קרובה על צנו, ואי לזאת שפכתי שיח שלא יהיו קרובים נעשים רחוקים ח"ו, כאשר שועתי אונרכס אלנו עכיי הללן אשר לא דענה ידצרון להצן צגרעון כסף ח"ו, ווכל כסף הקדשים אשר יקדישו לדי ודי ענה צענה חנוידין כסדקן וואח כל איש אשר ידצנו לצו לצרותינו עצח"י חוצצ"ח, וחלו אח כקפו חלק כחלק, חכה ונה טוב ונה נעיס עצח אחיס גס יחד, אצל גס עחה כצצריהי כן הוא, ודצריהס חיים וקיינויס, כי חלילה לנו לעשות זאת להיות לדיק נעצו וצרנו גוי ח"ו. וסכה הצן כחמוד ונעיס ח"י קווק על עלמן אציו זללנ"הס. וקרוב לחמי הסולחה עלתם עליו ועל כפשות ציחו עפלי דחליא צ"י, ואשת חצר כחצר, וכיחו וככדיו צנות צחו יעלה עליהם ג"כ סך עולם לעשות כל לרכס לגדלם לחופה ווע"ט, והעודף

אמרים

מכתב בו

דקוטי

יהי למרעין חזיות הידועי ונופוכונוים לכל הכחזוי על אחריות ציהו וכחלהו
 כחלה די לצנים ולח לזרים חיו, ע"כ הוכפלה בקשתי לפני כל חוהזיי וריעיי
 שלח לגרוע אפי' פ"ח ח"ו, הס ו"להזכיר נחה ונגרעות בקודש ח"ו, כי אס
 חס הכסף כילו חנוים יהי לללן לפני די . עוד ז"ח אדרוש ואבקש
 להיות זרין וקדיון לנוליה בזה השנה שיהי כל הכסף העולה ונודינחנו וחוכן
 ומוקבל צד לר כאלון ש"י לפני פסח הנצ"ל, נשלוח מיד אחר פסח לקי
 צלח ונשס לטוריעטנו, ככדי שיעלה ויצח ויגיע לארלנו לעת האסף, כי תדעו
 כאוננה כי רוח העודף חכף העגיע לעת האסף עילה קרוב לחלי כל הסך
 בצנודינהיח כאבר יפרש שיהו ווכ"ז שח"י . והנה ארזוי אחי וריעיי הלח
 ידעסס חס נח בענעסס אח יקר הפארת גדולה חזיק מ"לח חזוק ישיבת
 החן כי רצה ה"ח, כי גם לקרן צית אחד לצדו דחי אח מ"לח שבת הסמורה
 יחף גם לחיות כונה וכונה נפשו נקיים הצידי די בקדושה וצנהיה, והנחקדשי
 והמנערים מקדושת ונחרת הקודש חלמינו מ"ה **אברהם דבהן הגדול**
 מ"חיו שח"י הנמלח נקים קדושה דצינו הקודש זל"ה"ה צמכונה וצירחה,
 וכאשר יסיס האדם אל לבו דעת והצניח צהנה לאור אברינו וזה ט"ז חלקינו
 וניה נעים גירלני, ישנה לבו צדי ויגל חף גילת וכן יחדות די הסי מעשו
 לפרוע הקפיתיו כנאמר ד"ל (צ"ח ט"ו ט"ז) לוו עלי ואני פורע, כי אס כה
 יחטבו כנלוה עלינו גם די יהן חטיב צכל וילי וניצב ונפס ועד צטרו הטיצה
 די לנצוים וליטרים כנפסס ינפס ה"ס ח"י וילצ ונפס :

שניאור זלמן צנוי ברוך כ"י

בעור די נגמרו וכן התמו מכתבים כ"ו, כמנין שם די"י ברחמים.
 מיצ"טק תבוא אל הארץ, אור א' מימי הספירות והרהמים. שנת
 ה' תרי"ב לפ"ג. ויהי ניעם ד' אלקינו עינינו וי"ביע וי"ב :

כ"ה

העתק י"ט מכתבים הנשלחים לי מאת הרה"ג הצדיק בו כ"שק ר"צה שפירא
 שלימ"א אבר'ק מונקאטש יע"א. בע"ס באר לחי רואי על תק זוהק וס' דרכי
 תשובה על יוד, מעקר ננזי כתי"ק אשר לו, אשר קנהו מאיש הבס וחסיד
 מעה"ק מברא תו"ב, [המסדר] :

מכתב בו

אנה"ק מהר"ה צ מו"ה ישראל פאלצקר מש' תק"לחית :
מאדהא רחא . שגנח רחא . לרנתי עס שרים רחנים וקלנים .
 ונלחיס נולח כנוונים . לוצבי לך כשיונים . ואלדיכס
 עליסס . חכויים שרי החורה . הרצנים הנויפלחיס . ונפז ונכולחיס .
 חקידו עליונים, יועלי ארן גוצרין ואיורכילין דק"ק **וויטעפסק** יע"ח :
מראש וקדעני חריש וסהמנן אל די כי ירצה כבוד ציהס כל הון יקר
 ונעיס, דשנים ורענכיס יהיו צמכונה וצנהצונה, ואצבר אחסס צבחנו

דקוטי   מכתב בו   אמרים   לב

אל אהיק עיהיק לפתוי צצא אני וצ"כ כולם ונקטנס ועד גדולם. צחוך הצאים יתור ונשלט ונאוח כפשות עם רצינו הגדול החקיד סקי ונפורקס ווה"ר ונחס יועדל כל"י. וכולם שלמים וקיימים צביק ונווון. כועט לא נפקד ונאחנו איש הנקרא צסס ד'. ואצרך אח ד' אשר ילך אח האדם צחכונה. צחחנה צרא יחזוהיו והלעריכוהו. ואח"כ צרא אוחו. ואשר אוח אח העקים הזה לנושכ ננו. ואשר הופיע צרנז רחמי ופסדיו ופקד לחם ארצו אהבל עלי חלמו אהר היהה נצטר. אהיקקקים חבד סללו הצחחנה כולם אהר עדרו וצחחל הווקס וואין יוסק ח"צ ונעם צצבי צנים ייבולס בהם שויר אהין זאנו זאכלו פסחיה ונעט הופיע קפצ צדכה וצמינס. צו"ב גוי פנא ח' . זחלמו צי צהים אהר גדולים וטוים ונאן יושב. ונעט אהר עתבלק צצייט יוסק. אה סין אהשה ציסיני צנויים והרצה צ"כ מצבים. ונוד צינים למי ציסייב חקק. אהתבלס ה"א צווקס קיסק אהריו"ל. ויהיו על קבר אהריו"ל צבל קצרי קרובים ז"ל. והתבלנו ענ קצרי צצ"ה. חנאים זחור"ה"י צ"ה. צבונו מצד זדכן וצכע בלשי. וכעט טפחי ככוח יסלל פי. ונעט אשר טענותי ויחורו עיני וכל הימים אשר הייתי חי צח"ה. הרצה זכיה. וניה ונאוד נכספה וגם כלתה כפסי נחלרות ד'. אכל ונגדל צבר רעצון צחי העניים והאצוינים. ונא ילון נצוקר אפי יוון קטודה ח'. לוחת הוכרחה לנד ונ"י להשוע ענ הבקלים. וי האיש הירא חת דצב ד' נהיל"ה נודר וחופה נקהל קודש לפתוי צצא. כי הם הבקק זלא כשאר צנתי אס בויתחו כי העניים אשר נצרו חל"ים לפניה. הנה היו צצוכרינה. צכל ונדך כף רגלני. כי וועיר קיטעאנדנא והנחה חלו כולם עלינו צצכרס טנא צצ"הנו. והול"חני עליהם לחלפס צהולח ח הספינות וכופרי כפשות וצכירות חנורכי. וכל פירקס ציהב. כי וי האיש אשר נצו כלצ הארי ונא הונק יווק צראחו עונלים טחנו לחם ואין לחל ידכ. ולולא ד' שהי לנו צצירנו לפי חשצין הנפשות והולחח הספינס עליהם. אס חת כל דווי האנשים יחקק נהס ונל"א להס. והנס עדי צשחק נאמן עלי אצא הצעמי בלח רליהים ונח החזקה ונעולם אה וי אשר אין צידו להשיב יעניה. כי קוצס לא הכרנו ככל. כי אס ויעפילו לעל ח צהתלסנות לצס לעל ח לחהיק ונאחר פנחת. אכל חת כ"ז דחיה ונחתי חל לצי כי ונחת ד' היהה זחח. כו"כ ארע נאנשי ונריצ צההועדס יחד כונו כלבים כפשוה ונאו כולם צצרות יחד צצירים העבר לילך לחהיק וכן עבה ועלחה צידס כצחו ג"כ צק"ן העבר ההני. יס ונחס עניים עשירים חכמים ושיה. ונעחה אין לני עסק צצחכות על נה היה זחח ונחת ד' היהה זחח. וצערע ונגדל חקדי השיית השר נהן כלצ הנוק והשירים נהקל ולסגדיל חקדו עלינו לרווס צית ונחיינו זלעהשויר חירצח לפתוי צצא. והטה חקדו צכל קהל העולים צחוקק עח וחירות גדול ליהודים ליתן וקסח כיד סולך לשכירות ספינות העניים הגדולים. ונעטי חלקינו. ונגדל עלונו על עיהיק לפתוי צצא אין להציד. והנס הווקס רחצח ידים ואפשר להתפרנס ככפתחייק. אכל אין וכירין צלשון ונכנשי הוודינה.

גם כעת נמלכים צהשוק וכול דצק אובל להשיצ נפש ושאר זכרים. רק
 תצוה ציוקר ופני הרבה ונלחמות שהי. והארה שהי עד עתה. זה היוס
 קוינו לו כגילה וכשעמה צארץ חונדחנו חונדת הלצבות משיש הרעיונות.
 הקדושי צכל זויני קדושות. וכל זויני פירות ושאר הענוגי צ"א, וכל חשק
 המלות התלויות זה. עתה צחתי להודות על העצר אשר על זוי ונחמות
 ינהלנו. ועצרכו כל היונים והנשרות צעצעה יונים. אשר דרך הטבע לריבין
 להתאחר שלש פעונים כהנה וכהנה. צרוך ד' שהחיינו וקיימנו והגיענו לזה"ק
 ציום הי' אלול תק"לזיין צעלוס. לא נפקד ונאחנו איש ואש"י ונאותה הספינה
 הנקועה לנודינת קרים אשר צעוה"ר נשברה ואנשים זה מועט. ואף גם נזה
 לא הכיח ידו העוצה ונלטיצ. אשר הליל ונשפחת והעצר את כל האנשים
 הידועים צשם חוץ ונדרך הטבע. ואשר חיו מן האנשים גם הנה צאו ממש
 לכאן. וספרו לנו ונגודל חסדי השם וכפלחותיו אשר עשה צמילה, אשר לא
 ראה שום אדם ורצ החוצל רוח סערה כונה יונים רצים, וצאותו פרק יחר
 ונשליש ספינות נעצנו על היס, ועל היצעה שצר גיחה כל עץ רענן. ופרץ
 ונגלים, והיתה סכנת נפשות גם על היצעה, אצל על דרך הטבע אין שום
 סכנה ויחוש כלל לזוי שרולה לנשוק, ונזי"ס חנויד עוצרים ושצים, כנועט
 פרסה היו נראות אלינו חנויד כונו עשרים ספינות קציצ הספינה שלנו.
 והנה היס השחור שקודם קושט"א עליו עצרכו פיקקא פיקקא צכונה ספינות
 ויש ונהס ד' יונים או ז'. וצ"ה שלא ראינו שום סכנה ויחוש כלל צעולם,
 רק אל הנקוס אשר הי' שונה הרוח ללכת שם תלכנה, ואני אחנהלה לאטי
 לרגל הונלכנה ורגל הילדים, ודי הלליה את דרכי לעצור על היס השחור
 צשני ונעלי"ע. ועל היס הגדול כנועט עצרכו כולנו צספינה א' צזי יונים. והחונד
 צגי יונים, והנה נקעו ונאנשי קושט"א העיר כונה ונאות נפשות על קצרי
 אצות ונחאחרו כ"ה יום, אעפ"כ לא הי' שום סכנה ויחוש כלל. והנה על
 היצעה שלום על ישראל. צ"ה וקוס גאלאץ גם צכל ארץ וואליחיי שהוא
 לערך שצוה אחת אין פולה פה ונלפ"ק, וסכוס היללות שערתי ון התחלת
 היונים וכוסר נפש צעכו וצנפת עיה"ק ושכירות החמורים לרכיז ילטוך לכל
 נשק צנינו שמונה אדוונים, כ"ז הידעי' כאלונה לכל אשר קיפק צידו לעשות
 לנקוע הן דנוני עלנו או אחד ונאחיו יגאלנו, רק לדמים יחרצו שלא לזו
 צדונים ונועטים אשר כצר סגו צו עד הנה אחצ"י העני"ס והאצוים רצ ועלום
 ונחור, וא"א שיחיקו הנועטים את הנרצים צא"י צצחי הצית ודופקי תללות
 צכ"י לחס לפי הטף. עולליי שאלנו לחס. וצוקר יחונרו זוי יתן ערב וצערב
 וכו'. שאין להס ון המוכן אפי' וזין סעודה אי ונאחנו כלאינו נשוא. לזאת
 נשלחנו כנשר קל ונהרה אי וריעי הנפורקים צא"ג הנדפס צר"ס ור שחון
 ש' תק"לחית. וצנז"ה אשר נשאלנו חן צעיני הגצרים הרמים והשרים הגדוליי
 הנגידים צעיד קושט"א. והי' ללוס לקצלו צקצר פ"י, והיינו צצית כל הגדוליי
 גם צצית השך הגדול ר' צרוך אלכיו. וגם צצית הועד ונועוד כל השרים
 והחכמים

דג אמרים מכתב בו לקוטי

והסכומים בכבוד, ולא נעשה ככבוד הזה לשום שליח, ונחנו לנו שלשח ארבעים אריות, ושלחנו לאה"ק לניה"ק לפתו"צבא שני אלפים אריות להפאסי שגוייע לו מק בכל שנה ושנה, והאלף לקחנו ר"כ אריות לנו על הוללות, ושלחנו השאר ללפת עיה"ק תוצ"א להחיותם לפי שעה עד עת צא דבר והשלוחים, והם אינם משתכרים אפי' פרוטה א', כי גרים אכחנו עדיין. לכן אחז"י רחומים בני גומלי חסדים הלא לכם ולנו לצנות צית חלקינו. ועל כל ישראל להסתחזק בשיצת אה"ק. חיקר כא צעייכם נפש אחיכם האומללים נפש אישי ישראל ולכן אשר הערו נפסם למות. והפקירו עלוםם בכל מיני הפקר. תחזקה ירכם והיו לבני חיל, קומו טרים ונשו מגן, עורו והשתעוררו ללמה רצה כזו להחיות עם רב וישראל. ולהאכילם ולהשקותם ולהלציט ערומים, למען יצבו על אדמת הקודש לעורר חקד עליון, להסתלל עבור כלל ישראל. הלא לכם עשר ידות צארכ' החודסה. ע"כ עושו חושו לעשות ומעמד ומלצ לגבות נדרים ונדבות לשלוח להם עוד צם נשמתם. הלא מעשי אבות ייכשו צנים בני אי"ו. ומי אשר נגעם יראה ד' צלצו יראה להסתאמץ בגוף ומומן להמיט נזרה ישראל. לרחם על שארית ופליטת עמו היושבים ומחנכים עפרה ומחפלים ודורשים שלום ארץ מודתנו. ובטלוס כל ישראל. מהרה יקוצבו ויכחנו יחדיו לילך צאור ד' לליון צית חלקי יעקב. חכות כל הקדושים אשר צארכ' יגן על הכדכים ומנדבים. וגם אכחנו יומם ולילה אל כחן דומיי לנו.

בצייכון וציומיכון ובחיי דכל צית ישראל :
 דוכט שלומכם ומאדון השלום לכם :
 כאום ישראל צמויה פריץ זל"להם :

מכתב כח

אני"הק מהרב קדוש עריון מו"ה מנחם מענדיל ג"ע משי' תקל"חית :

מרחוק

אקרא לשלום אמוני ישראל. ראשי אומות צית ישראל. כעת יאמר להם מה פעל אל. תפארת רום עיני ישראל. ראשי גולה אריאל. המכים את שיני אריאל. המה הטרים אצירי הרועים. גצוים ומעל גצוים. וצמקדט על גצי ראשיהם נטויים כעין הקרח הנורא. שרי התורה. גאוני עולם אורי ישראל. וקדושים אשר לא יערכום פאר ותהלה. שום הוא העולה למעלה. והכל חלוי צמאמרם. מפני שום נחתים כל העולם. כבוד שרי חמני וואלין וליטא ורייקין ד' ישומם :

אח"דש

כל הון הוד יקר תפארת גדולתם צאתי להציב מפני הכבוד סדר וסוד ונלכותם ונלכות השלום. אף כי לא ראיתם עד סנה. וצודחי אילו חזיתם וקומי' הוי שפיר עפי צנורה"ש. אבל חטאתנו מנעו הטוב. לכן חמלה כא אדוניי שירלה לפניהי ומשחת כפי צאגרת שלומים כראות פני חלקים. והכני וצקטס ודורטס צשלומם וטותסת לעולם. ואצטר אותם. צחוך איט צשריו לקראת רעהו שלום צואי צצו"ה פה אדמת הקודש עיה"ק

עיה"ק לפה תוצצ"ח אכי וזיתי. ולמען אחי ורעי אדברה כא שלום בואם
 ונקטנם ועד גדולם. יחד כולם עשירים עניים ואזינוי איש וזיתו צאו. ודי
 הלליה את דרכנו. ונעה כהר שלונונו. שלום לנו. ולא לפי ונעדינו. עשה
 בפלאות גדולות לצדו לנוענו. ונלצד הפנך אשר כפל מיישרא צרוז דרך צחזיז
 קולות אשר וולט עיה צביה"ר להפקיע ספינה אחת עם כמה נפשות. די
 יגזור פרוות וימלינו טוב על ישרא. וזודאי זכותה היא שעונדה לנו. ודי
 הוא הטוב. וגם וחה לא הית ידו הטובה ונלשטיז איש אשר הגדיל והפליא
 ויפליא לעשות להאליל מן הספינה שהיא כשלשטיז איש חוץ מדרך הטבע.
 ונחה צהתלצות לצם צאו ונשם לכאן. והיום אחנו. יקפזו לנו גדולי מעשי
 אלקינו: **ויהנה** להודיע מענינו ונאורי אור הארץ הקדושה. ונפורקמות
 אין לריכה ראי. וננעט אשר טענתי ויאורו עיני אלל פחד פחדתי צלחותי
 נקום אשר הללו צו אצותי ואינם. אלל צעון שכחה חכם. ועדיין לא
 הועהכנו ונעון לצות כפרדי עם אנשי קרית חוליה ונר שכל עיר ועיר.
 ואשר ונעשי טען הליתו עד זה היום. לכן אמרתי טוב כי עונתי לצקש
 שלום ולרדפהו. וחת שלום אחי אנכי ונצקש לכל הנוגעי צדצד הזה. אשר
 הם חטאתי נגד כבוד די ונגד כבודם כבוד ונכיי. אשר על האנשי ואוור
 מטאתי ושר העויתי ולא עוה לי. ואחלה אחי את פניה עד צום. ואחרי
 אשר עשיתי הנוטל עלי. ונעה אין הרצ חלוי אלל צרום ונעלה אדויי.
 ונעמוני צדי אלקי וצחם ההולכי צדרכיו וצקיי צמודותי ויה הוא רחום
 אף הם. והוא רחום יכפר עון. וכנ"כ יעשו גם הם שלא להיות חיו אכזרי
 לעבור על המדה. והנה הא דרכי צראש ונקדני ארץ ישרא הייתי חושק
 ונחאה ב"כ ליימד ולחמדת. אלל ונה אעשה כי צימחתי הוולץ הי ונעפיתי
 כוצים ודוצרי שקרי נגד עיני להעליל עלילות צרשע וחתנו לפניה פי
 ארי. ולכן אף אם הי לצם כלל הארי המוס ימוס. ואף כי לו חכמי יכילו
 זחה שקד ענו צנו. ולא יאשמו כל המושטיים כי מה יעשו שאין לדין אלל
 ונה שעיני רוחות ואזינו שומעות. והקולר חלוי צלואר העדים. ואחר אשר
 כל פה דובר כלה עלינו. ויהי העם כנאכולה אש. איש על אחיו לא יחמולו
 לכן אף אם הי רלוני לחורך השלום. הוא לא כן ידעה. ונצצו לא כן יאשו.
 כי להסניד צלצצו ולהכריח לא מעט. אחי שלום וכי אדצר הנה לנחמנה.
 אך עחה פנו צנו. אשא דעי לנחמוק. ולא על פניכם יוכן כודד. שצחה
 ונדהצה. גם שנחחס גם קנחחס כצר עצה. אחרי מי ירדפו אחר פנעוש
 אחד כאשר ידוף הקורא צהרי. ונחה חליכם אישים חוליה הזחה להיות
 צצריה אחנו היים והשלום. ואחרי אשר יהיו ונאשרי העם הזה ונחיים
 צודאי אחריהי כל ישרי לצ. הנה נא אדוני שנענו ונשי נפשכם. הלא אז
 אחד לכולנו. אל אחד צראנו. ונדוע כגוד איש צחמו למלל צריה אצותנו
 יכרה די כל שפתי חלקות צבואו וגודל לצצם לאור שפחנו אחנו מי אדון
 לנו. להכות ארץ צצצנו פיו וצרום שפחיו יענו. לא ירעו ולא יסחיתו צכל

לקוטי מבחב כח אמרים לד

הר קדשי. סוּעַט וּכְס הַלְלוֹת אֲנָשִׁי כִּי חָלְאוּ גַם אֲחַס אֲלֵקָי. חֲלַח שְׂכִית יַעֲשׂוּ כְּקֹחַ דְּנוּעַשׁ אַח וּזְנַח ד' אֲרַחֵק צְבִי וּכְאֶקֶפּ וּמֵאִין פּוּגוֹת חַיִּי. וּמַשׁ יַעֲשׂוּ לְיוֹם פְּקוּדָה. אֵל כֹּחַ אֲחִי תַרְעֵי. הִנֵּה עַד הַיּוֹם ד' צִיִּיכִי וְצִיִּיכִי יַעֲזֹר אֲשֶׁר צִגְדַּחַס צַנּוּ וְכִי אֲנוּ אֲנָשִׁי צְרִיחַס. וְכִי הִלְכְנוּ קְדוּכְרִית אֲשֶׁר חֲזָקוּ עֲלֵינוּ דְצִיִּיכִי אֲצֵל אֲנוּ עַם כְּדַצְרְנוּ. וְכָל זֹאת שְׂכַחְנוּ. וּנְלַדְנוּ לֹא יִצְלַר חַיִּי. וְהִנֵּנוּ נוֹמְלִי בֹלַס צְנוּחִילָה גְּוֹוֶרָה שְׂרִירָא וְצַרָה. לְכָל מַי שְׂהַקְיַט אִישׁ אִישׁוּ צִין צְגוֹן וְצִין צְנוּוֹן. וְאִין אֲנוּ וּצְקָשִׁי רַק שְׁלוֹם כּוֹלְנוּ פַּה אַחַד. וְהִנֵּה כְּדִי לַעֲהַר עֲלֵינוּ וּכְל הַחֲשָׁדִים צֹאנֹת אֲשֶׁר טַפְלוּ שְׁקַר עֲלֵינוּ. מַעֲיִדִי אֲנוּ עֲלֵינוּ אַח הַשְׁמוּי וְאֲחַ הַאֲרָץ. וְהִנֵּה אֵל אֲלֵקִים ד' הוּא הַאֲלֵקָי הוּא הַיּוֹדַע וַיִּשְׂרָא הוּא הַיּוֹדַע אֵם צְנוּרָד וְאֵם צְנוּעֵל חַיִּי נַעֲזַר אֲשִׁי אִיזָה דְצַר קִיִּיג וְגַדַר וּמְלוֹת אִישׁ אַח קֶצְרוּ לֹא יִכְלֵה. וְאֵל יוֹשִׁיעֵנו כַּהִיּוֹם הַזֶּה. וְעַה עֲלֵינוּ עוֹד לַעֲשׂוֹת זְהַעֲשֵׂה. וְעַעֲשֵׂה אֲלֹפִינוּ אֲדוּכִינוּ אֲחִינוּ צְסָרִינוּ וְעַה שְׂעַצַר אִין וְהִי כֹלֵל חַיִּי. אֲצֵל אֲנוּ וְנַחֲפִלְדִין עַל הַעַחֲדִי. לֹא עַחַס יִצּוֹשׁ יַעֲקֹב וְלֹא עַחַס פְּסִי יִמּוּרוּ. וְצַמְחִי שְׂעֻלְחִי חֵן צְעִיכִי הַנּוֹקִי וְיֹחֲצִי שְׂצַח חַמְכּוּנוּי. וְלֹא יִמְלֹק עוֹד וְלֹא יִמְלוּ וְדִי יִתֵּן אֲוֹנֵר הַנּוּצְסֹרוֹת שְׂצִיעַ רֹב יִשְׂאוּ הַרִי שְׁלוֹם לַעַם הַיּוֹשֵׁב צֶה כְּשׂוֹר עוֹן. וְגוֹדֵל צְקָשִׁי לְקִיִּי כֹל דְצִי הַאֲגַרַת הַזֹּאֲחַ הַשְׂכִּית וְהַשְׂלִישִׁית וְלַהַעֲחִיקָן וְלַשְׁלַחַן כָּל גְּבוּל יִשְׂרָאֵל. חֲכַם כֹּץ יִקַּח וּמְלוֹת וַיִּלְחַח אֲלִצְיִישִׁיהוּ יִקְרָא לַהִיּוֹת כֹּל שְׁלִישִׁי לְקוּס הַעוֹלָם הַעוֹנֵד עַל הַדִּין וְעַל הַאֲוֹנֹת וְעַל הַשְׁלוֹם. וְצַרְכוֹת יִנְחוּ עַל רַאשׁוֹ. וְאִין הַקְצָה וּמְלוֹלָ כְּלִי עֲמִזִּיק צְרַכָּה אֲלֵל הַשְׁלוֹם. וְדִי עוֹז לַעֲנוּ יִתֵּן ד' יִצְרָךְ אַח עַנוּ צְשְׁלוֹס. וְלוּ יִקְהַח עַנְיִי וּמְאֲרַצַע רֹחוֹת הַעוֹלָם. צְצִיֹּחַת גּוֹחַל הַאֲנִישִׁי אֲשֶׁר קִיָּו עֲעִין כֹּל חִי נַעֲלַס. וְהִר יִחְשׂוּ וְעַעֲשִׂי כַּאִישׁ חֲלוֹס חֲלוֹס. גַּם אֲכִי לֹא אֲחַשׂוֹךְ פִּי וְנַחֲפִלֵּל צְהַדִירוֹת צַעַד כֹּל הַאֲנַחְדָּצִי צְהַדִירוֹת לְדַצַר הַזֶּה. וְאַפְרוֹשׁ כְּפִי הַשְׁמוּיִם וְאֲוֹנֵר שְׁלוֹם וְאַדּוֹן הַשְׁלוֹם. צְרַכָּה וְחַיִּים לְדַצַר. יִשְׁלַח אֲדוּכִינוּ לַהַחֲחַמְיִי פַּה וְאַשֶׁר אִינְנוּ פַּה אֵל אֲחִישִׁי יִקְרָאוּ שְׁלוֹם :

כַּה דְצִי דוֹרְשִׁי וּנְצַקְשִׁי שְׁלוֹנוֹס וְנִלְיִי חַפְלָה וְנַרְחַפְתָּ. צְסַמִּי אַחַח כּוּפַפְתָּ. זַעֲרִירָא דְעוֹן מְצַרִּיִּחַ הַשְׁפֵּל צֹאנֹת

נְאוֹס **מְנַחֵם מַעֲנֵדִיק** צְהַרַצַּע וּנְוִי **מִשָּׁה** זְלֵלָהּ .
 וְנְאוֹס **אַבְרָהָם** צֹאֲחֵא וּנְוִי **אַלְכַסְנֵדֵר כ"ץ** זְלֵלָהּ :

סכתב כח

אג"הק טאד"מור בהנא קרישא נ"ע מש' תקל"חחית:
שְׁרוּמִים רְצִים. כְּעוֹלִים וְכַצְצִים. יִשְׁגוּ לְאִיִּךְ יִרְאִי גְלִיִּס
 וּנְקוּיִיִּים. כְּמוֹל יִרְצוּ יִיִּס. צְשׁוֹס הַטּוֹב יַעוֹדוּ לְדוֹר
 דוֹרִי. הַשְׂמִיִּת יִחַס שִׁפְתָחוּ וַיַּעֲלוּ אֵל הַר וְנִרוֹס הַרִים. אֲנָשִׁי שְׁלוּנוֹי
 הַמּוּפְלָאִי וְהַמּוּפְלָגִי דְקִי **סְמִירָאִין** :
אַח"דש וּנְצוֹל הַשְׁלוֹם כּוּנַפְטוּ הַאֲוֹנֵר לְאֹהֲבֵי שְׁעוֹ יִתִּי צֹאֲחִי לְסוּדִיעַ
 וּנְצַרִיִּחְנוּ

ונצריאחנו הנוצה. ת"ל בצורה"ש כולנו צמיים וקלוס. וני יתן וסי' כזה לעולמי. ולראותם פנים אל פנים ברוב עז וקלוס צ"ה מיים ושנומה ועוז לז. כזר הודעהם כאלוהי צמכתם ע"י ליר כלאן לקולחיו הרצני המושלג וי **ישראל סג"ר** ושם כלאר וכל חולאותיו ונצואותיו ללרה"ק בשלוס צלי פגע. ומוקציעות אלהיו פה עיה"ק לפתויצצא. ואס גס ומידוסי הענייני ומהות הזון ונקרה העת שמשוטי צציהה וכל אשר לפני. וכי ואלאו את העיר שלו"ה וסקנ"ה מן הוולחמות שהיו צין מלכי כנען זה על זה. והי' מושג שעת חירוס. שלא עזר זה רגל אדם מווקומו אל וקוס הסמוך לו. וכראה צחוש לעין כל גודל חסד השי"ה שהפליח עמונו לעשות שלום צארץ מעט קודם צואנו לקדושת הארץ ונקור המיים. ורצוי קדושת הארץ והפלגה שצחה אין לקשר ולקיים. וע"ז מווייצ"י אנו לצרך ולהודות שיהי' עמונו כאשר הי' עם אבותינו. והי' רעצ צארץ צטנה הזאת אשר לא הי' לפני' פנחייקר השער עשרת ווי". ואעפ"כ מי שצדקה כפשו להשאר צארץ לא נצצנו אוחו בצורה"ש ונלחת לו לחס ונחי". ודי ית' עזרו להספיק ערך לכונה ואלה כפשות. וכי אס הם הכסף ועדחיו השגנו ונאלכו להלוות על ריוח לחלפי גדולי. לפרכך את כולם שיוכלו לעצוד עזרם חונה. כי כל הנשאר"י מופלגי צחורה יראי ושליויים. ועל להצא אנו ונחכים ומוקוים ודי ית' לפי קדר השנים הקדמוניות כפי הנשנוע והכראה מוגמיו לטן צרכה וכדנה של השנה הזאת. ונה גס שצהאריך הזון ילמדו איש שפת רעהו. ויהי' אפשר לעשות בכל הפרכות. ואודיע גודל חסדי השי"ה עלינו שנתן מן כולנו צעיני הספרדי והאשכנזי"י אשר צכל ערי ישרא. ומוס הם צעיני' לנגד האשכנזי השליויי' אחנו כמגצ"י. כי שלחו עוד מירושלים עיה"ק חיו צצקשה ומכינה גדולה שנקצע לדור עומס. וגס עוצריא צקשו אוחנו פעוני' רצוח. והיינו צרי"ה שצנו צעינה"ק עזריא חוצצ"א. ונחעכצנו סס צערכ שני שצונו. ומוס הי' צעיני' כיויים אחדי' מגודל האהבה והשוקה שיש לכולם לדור עמונו צמוקי אחד. והרצ הגדול המפורסם איש אלקי מויה' מנחם מענדל עשה שידוך עם צנו המושלג וי' משה עם חכס גדול ומפורסם צחורה ומקידוח וצעשירות. ונתן כדוכי' קן שמונה ואלוה אריות. והוא מיקירי ומצוי יושלי' והספרדיי' אשר סס. וחכס הכ"ל הוא ממוחן של חכס הכולל של עוצריא. שהוא כעת כחונה לרצ למדינה גדולה של עורקיי. וכל הספרדיי' יודעי' מכל הגצ"ע שהיו צח"ל ומקדי השי"ה שהיו צעיני' כולם ללעג ולקלק גדול. ומאוסה הי' אללס זאת הקנאה ונמנה החלוח כמו שמואסה אלל כל אכסי שלונונו. וחלואינו לי צאמיתוח וכס יחכו השי"ה לעצוד צאמנה ומחוך טוץ לצ צחוך כלל ישרא חיד שכתנו לי אכסי עוצריא המפורסוני' גצ"ע ששלחו להס מחדש שכתב צחודש אדר ש' תקל"צ"ז צעה כסיעחנו ונח"ל. ולא אזכיר את שמוחם על שפתי. ונחתי אל לצי לדומו צעריפה. והי' אללי כונה יוים. ואח"כ שרפתי אוחו לעין כל צפני הנגידים. וככה חכה שישרפו כל מדות הקנאה והחלוח

לקוטי מכתב ב"ט אמרים דה

והכבוד ונצב כל ישראל. ודעה לנכון נקל שבארץ העוונות גדול העוונות שאם יכולים לפעול אחיה דבר רשע. אבל בזה"ק אשר די גוי נוקרה גלגל הוא ותקרא הארץ וגוי עד עונלק יושב וגוי. ואחס מזקו ואונט ידיס רפות. וזרכים כושלות אונל. ועי"פ בקשתי לשלוח לנו אגרת שלונתי ונזיריחס הקוזה איך ונה ונתי וני וני וכו'. והתי לנו לנשיב כפט. ועלינו להזכיר זכרוס לטוזה ולזרכה בכל הנקונות הקדושי' תונחלי' שם אח פני די כאשר זכינו. וכה נזכה לחי לחטוזה השכה להשתטח על קברי כזיחי' ותנחי' פתיח"ק לפתי. גם צנזריא ח"ו היינו על קבר רי יוחנן זן זכאי עם תלמידי. רי עקיבא עם כ"ד אלף תלמידי. ורי חייא וזכיו. ורז הננוכא קבא. ורי נחיר צעל חנס. וכנוחס לאין נוספר. גם היינו זלכחינו לכפר מירון ששם נערה רשצ"י עם ר"א צנ. גם רי יוקי לונן יוקרה עם צו שהוליא תנחי' זלא זונס. וקצלה אללי שזה אינן תנחה שנווד על פתח הנערה הוא אחוה האינן צעלנו. ועדיין הוא מויליא בכל השנים. גם צהיחנו צמוני עזריא רחינו כווס וכנוס ענוודין של רב אחי ורב אחי. ולא יאונן כי יוספר ונהנפלות. ולדעתינו אין יכולת לשום מלכות לעשות כנוחס צנוי וצמראה וצקווס. ואקלר ואוור שלום נואדון השלוס. כנפטס החציצה. וכנפטס הדוע"ת מלוג"ח. ונחפלל צעלם בכל אשר יפנו ילליחו אוה"ש :

נאום **אברהם** זכ"ח ונחי' **אלכסנדר כ"ץ** זל"ה :

העתק דברי בן הרב ר"מ השייך אחר מכתב ב"ד :

נקישנא צשולי היכיעה אחורי רבי צהורונכא דונלכא לעלמין חיי. להודיע שלונתי הטוב ושלום כל ציה זכא. סנה קבלתי כל השילוח לשוני בצלימות. ופתייה מפלי שונים. וכל הכחוצ אלי קרתי נוקרא קודש על קבר זכא. ואל אחי יעורס. כי גדולי לדיקי' וכו'. וככה אעשה חיי"ם לכל אשר ידרושון. חכום אבות לצניי' יזכרו. לנענן איכל לילך צדרכי אצותי ולהסתופף צלל השכונה של אדומו"ר ונחי' אצרכס הכסן כאשר לוכי ונוצנחתי כי צע"ה אל יעצוני ואל יעשוני צעזיל כבוד זכא ולמלכות דגריו אשר צעודנו חי צקש זאת וידיס להחזיק יציצתי פה ארץ החיים. שלא אלעוך לעלמולא ח"ו. כי הנה כל אשר הגיעני צחאי שחא עדי צשחק נאונן שקיינתי מלח פריעה חוצה ששכארו נואבא. ולא כשאר לי עונש נואווה וכל פרכסת כולא שחא. ורחי"ם זכארי סנה נרת אחי האלוננה ח' והיל"י אשר חנני אלקי' יצרכפ. וחי' ונהטוב אשר ייעיב די ענודי צהלו כרו עלי ראשי גם אנכי לא אשכחם. ועל טוב יזכר שונם לעולם. יו די אחס אח הצרכה וחיים ושלום :

נאום **משה** צהרצ הננוכ ונחי' **מנחם מענדליק** זל"ה :

מכתב ל

אניחק מהרב ר' י"ב הגליש לבנו :

למעשה חמלת הכל להכנע נגד השם ולצנר חמות ונודת רעות עיי ליווד

דקושי   מכתב ד'   אמרים

לימוד ספרי מוסר ונהיגי והסבוי. היינו ר"ח אורחות לדיקי ושער הקדושה. ולהחזון חויד וללמוד ונהס כנוו שהס חיים וקיינוי ונוויחיס ולוודיס אורח. ואל ישרך ילך צמוקר השכל אשר נהגלם צמכים הללו. כי לגוף לקור ורע לריך מוסר לפי ענינו. כי צמוקר השכל יוכל הילכה"ר להחגבז לומר לא פעלתי עון ונולדתי פרושה. הגם פלאיתי חכמים הולכי צמוקר השכל. אונס לא ידעתי ונה עוצם צביחם צהצודות צמורין וצסקין. וסנה אהובי צבי ידעתי כאונס סכונם חכמים צעייהי נפלו צנודות הילך ונפני זה שראו על הגלי של חכמים אנהי ונהנהס צאכילה וצשהי וצשמוק ועיוול. אונס לא השיגו צנוצ לצסם וסכלם צזה. צכן אהובי צבי אל חלך צדך אחס עד שחלס העיקר ועיקר לצצך שסוא נקי ונחלוח או ודה רעס. ויכל השכל לעשות פעולותיו. אונס חס חלוח הגוף ונחגרות. הגם שהילכה"ר ידעתי לך לשה צרם לך כונסתי קשה צכל ודה ונדה וחלוח. ואין לי להאריך תחזון עם חכס אנהי וידיך. כי חסכות ועוציות אינו וניח להשכל לעשות פעולותיו צמוקר השכל. לכן לריך לקסור עוציות וחלוח הגוף צמוקר לפי ענינו. עד סיקבי השכל לעשות פעולתו צמוקר השכל. ולהנהיג א"ע צמוקר השכל. כי צודאי מוסר השכל חוה שכל גדול וקרוב יוחר לעצרת הציה"ש. והזכר צבי ונחכמים צעייהי ולהטיצ לא ידעו. גם צבי הזכר ונהפלגה צלחי הדרגה. גם הזכר להסחפק צמועטו ולשנחם צחלקך אפי צחורה ועצודה. כונסור חדי"ח חלוח עשיר השנח צחלקו אפי צדיה. צכן עצוד חס ד' צשנחם. ונשנחם צעצודה קטנה צעיך. אונס אהובי צבי לריך להצין זה על צוריו ונפס אל פה אל לב. שצזה יוכל הילך להחגבז. צכן החזון עם חכמים אנהיחיס יראי ד' וחרצבי שנו. וספלי רוח דוקא. כי שפל רוח צודאי ונחחפק צמועטו ונחחלקו ואינו ונצקס גדולות אפי צמילי דשנויא. והצן ועסה דע לך. גם אהובי צבי הזכר ון הצותס השפילה ונוגוה. ואל תחצייס צעצודה הצורא. רק חסי ינחחו על פניך זו הצושה האנהיחית. כלשר החכתי לך החילוק צין צייסן לצותס פנים. גם חסי דעתך ונעורצח עם הצריות צמבי יסוח וצשנחם ונחחח. וצפרט עם אשחך וצניך וחרצך. ינחסג א"ע צישו צדעת וצהצודות צאזס שעות ציוס כנ"פ או צלילה. צכדי להשיגה על הגוף ונודותיו ותלותיו הרעות להכריתו להסבי עם השכל לעצרת ודציקוח השסם. ולנעה"ש הלכע לכה עם ד' חלקך צנידן חנוי סוף צבר הכל כשנוע. שנוע צבי מוסר. הנעור צנקודה זו שחכרית הגוף עם כל נודותיו ותלותיו שחסייכה כל הנעושיך צלחי לדי לצדו. וכל ונעשיך יסו לשה"ש. אונס אהובי צבי לריך שיוש חכמי אנהיחיס יראי ד' ומוצני שנו לכל הכי"כ ווי יתן שירחס ד' שחוכה לציאח החרץ הקי וחוכל לונקור לך ונח"פ ולצ כלשר יד ד' עלי השכיל ונפי רבותי וצברי. גם אהובי צבי הזכר צדצר שחחם לומר או שנוע. וחלוח הדכר פוחח חס פיך ולצצך ונחלסצ צחשקות לעצרת הצורא. אזי קסרו על לצך. ואל חולילו ונפיך זמן רב עד שחייסן חללך אורח

דקוטי אמרים 5 מכתב 7

אוחו דצר ואינו זועל עד. בני חרגיל עלמך זאנווכה השם ליה אחר פנוי
 מיני ונכה"כ וגם שכל הנמשצוה ודצורי ונעשים עושיי רוסם. ועי"פ רוב
 כועשה דמי. הן לטוב הן להיפוך ח"ו עושיי ופועליה. ובפרט זאנווכה כחוני
 ודצריה. ואל תאור זדואי אחי ונאנין צפרט ונה שהשכל נחייצ. אונס ידוע
 להוי לך כי זין אנווכה הלז זאנווכה השכל צשכל הוא נרחק רב ועלום.
 ואלפי רצוה פרקאוח על אינ וקספר. ולריך הרגלה נדי יוס ויוס פכה או
 פכהים או יוחר לפי ונה שהוא אדם. סוף דצר הכל בני ראה הצל תאוח
 עוה"ו ונודות הרעות. והצקש רחמים ונעל רחמני ונחן לך רחמי ורחמי.
 וסייעך צק"ד. וצמוחי צחקדי הצורח שדצריי אלה יעשו פרי. בה דצרי אצדי.
 אהוי בני לא חסור יונין ושנאל ונולות החורה זאנח ונאנוכה ונכל דחז"ל.
 והכל שהשכל כפי אשר יורך כחוי הדור יראי ד' ותוסי צמו. אשר תחאצק
 צעפר רגליה. וקנה לך חצר טוב וישר ויר"א אשר יראה אלקי צו צנפשו
 ולנעה"ש הזמר צמי שאין טובו כצרו. וזהו הצמיחהו אס הוא שפל רוח
 זאנח והוא נוכיר שפלותו ותקרבו אפי' צחורה ועזרה ונעטי החוק צו אל
 חקף. ומי שהוא נגיב דעמו ויגזה לצו אפי' נעט נוער צח והרפה ידך
 ונחוי. אונס לריך הצחנה צלז וכפע והשכל. כי הוא דצר הנסור ללז ד"ל
 גם בהצחנה זו לריך לזמר ונעלצוה שלא יהי דרך ד"ל. וזאח תהייה
 עזודתך ותורתך וכל ונעשיך אס תראה צהס חקרוך ונפלותך. ותהי' נצוה
 ונחאק צעייך. יונך לצצך ויכנע ויצו ויכלס נפני הצורח הצוחן ולופס לצוח
 הכל צשנחה צלי עלצוה. אזי רליס לפני הנקי. הגם שהוא חקר ושפל
 הנקי ינלח חקרוך. ואס ח"ו יגיב דעמו חמה לצו עזודתו פקולה. אונס
 אהוי בני לריך הרגלה והסקדה פכה או פכהים או יוחר שיהי' זכה ונקי
 וצורה. שיהייה הכנעתו ונפלותו צלזו נפני חקרוי. ולהלחו צפניו, שזו
 ג"כ עזודה השם והצן. ואז הלך לצטח דרכיך. אונס דע הגדר והשמייה
 נפני סכנה העלצוה צוה צחמי לשמוח צחלקו ולהסתפק צמועט אפי' צעזודה
 ד'. וכנחמז"ל (סוף ונחות) אי הנרצה ואי הנועיעי וכי. ונאור ד"א
 ז"ל. זאח ועוד אחרת להזמר צצרכה תהנין צכל צרכה וצרכה להרגיש תעעס
 ולצקס כפע צהענוג הדצורי כנודצר עם הנולות לנוכח צכל דיצור. כי וכה"כ
 ונחורה הכל. ולהשענג על ד' להרגיש צ"י טעם כמו חק אוכל יעעס
 צצר החאצ לו נאור. ואל חרוק הצרכה נפיו צלי דעה. ונה לי להאריך
 בהנהגות. כי האדם יחדש צכ"י לצו והנהגותו אה אלקי ירא והוי נחאצק
 צעפר רגלי החכוני. כחוי האנח זאנח. יחד לצך ונחשצוהיך ודיצורך ונעשיך
 צלחי לדי לצדו. וגם דע בני שכל העצוד"ה וצכל נדה אפי' הנחמרה צעה
 שתראה ותכיר חקרוך דע שחקרון זה איה צעלונך. ואז אחה שוה עם כל
 השפליי. והטוב שצעזודה או נדה זו הוא נחמה ונחמה"ש. ותהי' שפל רוח.
 נפני שחה כחמד ונ הפחותים. ותשנח צנחנה חלקך שחלק לך הצורח
 ונחה שלימה עם הטוב שצעזודה זו. ע"כ :